

KOMMUNISTISK POLITIK

Demonstration i Århus

RIGTIGE PÆDAGOGER GÅR I RIGTIG STREJKE

Nr. 11
12. årg.

2008
23. maj -
5. juni
Støttepris 20 kr.

TEMA: STORKONFLIKT OG LOCKOUTVARSEL

- Gangsterjustits på Chr.borg s. 2
- Kinesiske katastrofer s. 3
- Storkonflikt i afgørende fase s.4
- Pædagogerne går i strejke s. 5
- APK: Stem nej til FOAs magre forlig s. 7
- Lockout før første strejkedag s. 8
- Svenske sygeplejersker s. 10
- Whisky er godt for meget s. 11
- Fogh for President? s. 12
- Kræmmere i kultur s. 14
- International intervention i Burma? s. 16
- "KP": Åbent reformistisk udskred s. 19
- Francisco Caraballo fri s. 21
- Debat s. 22
- Solidaritetstiden er inde s. 24

Gangsterjustits på Christiansborg

KOMMUNISTISK POLITIK

Det parlamentariske system minder undertiden om det amerikanske retsvæsens gangsterbekæmpelse: De store forbrydere straffes ikke for deres gerninger, som mord, vold og røverier, men for mindre fejltrin. De bliver knaldet for skatteunddragelser. Anders Fogh Rasmussen bliver af sine medparlamentarikere ikke straffet for de ulovlige overfald på Irak og Afghanistan, for massebord på irakere og afghanere og for de planlagte tyverier af disse landes ressourcer og ikke mindst den irakiske olie, som Mærsk havde et godt øje til. Til gengæld ser man ud til at ramme chefens næstkommanderende og udvalgte kronprins Lars Løkke Rasmussen for taxaboner og andre fiflerier på skatteborgernes regning. Finansministeren, der stædigt nægter at lette for kassen og hæve rammen, så de strejkende sundhedsarbejdere, pædagoger og FOA-folk kan få deres velfortjente løft, er i dybe vanskeligheder. De seneste meningsmålinger taler om, at regeringen for første gang siden efterårsvalget har mistet sit flertal.

At fælde Lars Løkke og forhindre Venstre i at vinde næste valg, fordi Anders Fogh er emigreret til enten Unionen eller NATO-land (som begge har hovedkvarter i Bruxelles, for øvrigt) er simpelthen hovedmålet for dansk parlamentarisk justits, hvor man slipper godt fra massebord, men risikerer at glide i en sjat rødvin.

I den virkelige verden går tingene ikke altid efter de herskendes beregninger. Den mest militaristiske og krigslidderlige regering Danmark har haft siden 1848 er godt på vej til at smadre både sit militær og sit politi. Officerer forlader militæret næsten i hurtigere tempo end de kan uddannes, og det kniber enormt med at få soldater nok til at deltage i krigen i Afghanistan. Nu er også overordnede militærfolk begyndt at advare mod udviklingen. De gør sig imidlertid store anstrengelser for ikke at pege på det virkelige problem eller udpege de egentlig ansvarlige, selvom hele den danske befolkning udmærket er klar over, at det er deltagelsen i de ulovlige imperialistiske krige i Irak og Afghanistan, der er årsagen til drænet – og at de ansvarlige først og fremmest er Fogh og Co's neokonservative regering med støtte fra de

antimuslinske racister i Dansk Folkeparti. Disse lov-og-orde-partier har også gjort tilværelsen anstrengt for politikorpset, der er blevet brugt til at føre borgerkrig mod den københavnske ungdom – til en ussel offentlig løn. Den store sparereform – kaldet strukturreformen – har yderlige bidraget til politiets vanskeligheder og en flugt fra korpset, der ikke er så omfattende som fra hæren, men betydelig.

Fogh har haft succes med sin neoliberale politik i den forstand, at han har fået gennemført den. Men hvor den er gennemført, har den været en katastrofe. Den har ikke bare raseret militær og politi – det er langt værre, hvad regeringen har gjort ved den offentlige sektor som helhed, der i kvalitet har oplevet en rutsjetur også ned af de internationale ranglister gennem de sidste årtier. Det offentlige sundhedsvæsen og uddannelsessystemerne er systematisk blevet udsultet, mens privatiseringen og profit på sundhed, pleje og uddannelse er drevet fremad. Fogh og Co. har bevidst forstærket dette nyliberale felttog – og har samtidig systematisk ødelagt nogle af de områder, hvor Danmark rent faktisk lå foran. For eksempel fjernede de i 2002 støtten til udvikling af alternativ energi – og slagtede dermed den danske førerstilling med hensyn til solvarme, blandt andet.

Under Fogh er vejene blevet dårligere, kloakkerne tilru-stede og jernbanerne forsinkede, den kollektive transport dyrere og ringere.

Omtrent halvdelen af befolkningen har altid været imod Fogh og hans politik, som kun er blevet reddet af det langvarige (og kunstige) økonomiske opsving, vi har set. Det er nu ved at være helt slut. Regeringens popularitet daler med rekordfart – og taktikeren Fogh har indset, at det er på tide at overlade statsministerposten til en anden og regningen for ødelæggelserne til eftertiden og de kommende generationer, mens han søger en ny international karriere.

Gangsterjustitsen på Christiansborg vil sikre, at han ikke bliver holdt ansvarlig for sine gerninger.

Endnu ikke, i al fald.

Redaktionen 20. maj 2008

**KOMMUNISTISK
POLITIK**

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

**KP's hjemmeside/
Netavisen:**
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 310 kr.

År (25 nr.) 530 kr.

Institutioner

½ år 410 kr. - 1 år 690 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 31.05.08

Kinesiske tragedier

På tærsklen til afholdelsen af det gigantiske prestigeprojekt, som værtskab for de olympiske lege er, ramtes Kina af et kraftigt jordskælv i Sichuan-provinsen i landets sydvestlige del. De officielle tal på omkomne er nu over 40.000 mennesker, men mere end 30.000 savnes stadig. Næsten en kvart million er blevet såret, og henved 5 millioner – omtrent hele den danske befolkning – er blevet hjemløse.

Det ville være mere end forståeligt, om den kinesiske regering aflyste olympiaden for at koncentrere fokus og kræfter på at overvinde denne enorme tragedie så hurtigt som muligt.

Men det vil næppe ske. Muligheden har end ikke været luftet. Og som følge af katastrofen er kritikken af Kina som værtsland og opfordringerne til boykot af OL i medierne blevet tonet ned.

De var ellers højlydte og ikke til at overse – og ikke mindst orkestreret af USA og Dalia Lamas eksilkoloni i et usædvanligt selskab med ofte velmenende vestlige liberale.

Lige nu tales ikke længere højt om de 'kinesiske massakrer i Tibet' – som i øvrigt slet ikke var kinesiske massakrer, men morderiske optøjer organiseret af Dalia Lamas politiske ungdomsforbund, som gik til angreb på etniske kinesere, som de myrdede og slog, mens de nedbrændte deres forretninger og ejendom. Det virker som om de vestlige politikere og medier endnu ikke har fundet deres ben i forhold til det kinesiske skælv – d.v.s. regnet ud hvordan tragedien kan udnyttes politisk og økonomisk, og ikke mindst i den løbende anti-kinesiske propaganda fra amerikansk side.

Naturkatastrofer undre kapitalismen bliver altid forstærkede af det økonomiske og sociale udbytningssystem, og rammer altid de fattige ofre særlig hårdt. Bortset fra den akutte nødhjælp (som oftest gives med politiske formål) foregår ingen hurtig eller systematisk genopbygning efter ødelæggelserne, hvad enten det er jordskælv

eller en tropisk cyklon som den, der ramte Burma i begyndelsen af maj, en tsunami som i det indiske ocean i 2004 eller en oversvømmelse som den, der fulgte orkanen Katrina i New Orleans, USA, 2005.

I Burma er det officielle dødstal nu på 78.000, mens 56.000 mennesker fortsat savnes. FN's vurdering er, at 2,4 mio. mennesker har behov for nødhjælp, over halvdelen akut. Omkring 150.000 mennesker er grundet over-

KOMMENTAR

svømmelser blevet fordrevet fra deres hjem og opholder sig i 120 forskellige lejre. Med hensyn til dødsopfre en tragedie af større omfang end jordskælvet i Kina, men betydelig mindre med hensyn til antallet af direkte ramte.

Sympatien med de burmesiske ofre har udløst omfattende nødhjælpsbidrag fra almindelige danskere og andre almindelige folk verden over. Det private initiativ blomstrer: Kunder i Kvickly, Kvickly Xtra, SuperBrugsen, Dagli'Brugsen, LokalBrugsen og Irma kan i disse dage få scannet en strejkode til 50 kroner sammen med de øvrige varer. Pengene går til Coop's to samarbejdspartnere Unicef Danmark og Folkekirkens Nødhjælp, som begge yder nødhjælp i Burma.

Kina er et kapitalistisk land, som regeres af et såkaldt kommunistisk parti, der er revisionistisk og kapitalistisk til marven, det vil sige et redskab for kontrarevolution for det herskende kinesiske bourgeoisie, som har oplevet en sand guldalder efter Mao Zedongs død og Deng Xiao-pings kapitalistiske reformpolitik. Derfor er udsigterne for de jordskælvsramte kinesere heller ikke lyse, selvom den kinesiske statsmagt kan være yderst effektiv i organiseringen af nødforanstaltninger, fordi hæren træder til.

Mange af jordskælvsopfrene var tilmed også ofre for det kapitalistiske reformjordskælv: Mange børn blev dræbt i sammenstyrtede skoler, en endnu større katastrofe p.g.a. den nymalthusianske etbarns-politik. De kinesiske myndigheder har nu startet en udredning af, hvorfor netop skolebygninger brasede sammen i så stor udstrækning under jordskælvet. Alle som findes ansvarlige for byggesjusket vil blive straffet, skriver nyhedsbureauet Nye Kina. Efter at svindelen og fusket og berigelsen og katastrofen har fundet sted...

På længere sigt vil denne katastrofe være med til at øge den sociale uro, som den kapitalistiske syndflod over Kina allerede har vakt til live, og som i øjeblikket blot holdes tilbage af den patriotiske stolthed, som har grebet nationen som olympisk vært, og også af den vestlige imperialismes og USAs voldomme angreb og hetz mod landet.

Den kinesiske kapitalisme skjuler sig stadig under en socialistisk maske, som ingen i verden længere tror på. Den har gjort kinesiske entreprenører ofte med rødder i det falske kommunistiske parti tordnende rige, mens de kinesiske arbejdere er blevet grovudnyttet af imperialistiske monopoler og de sociale forskelle i verdens mest folkerige land er øget enormt.

Naturkatastrofer og kapitalisme er en dødelig blanding.

Konflikten ind i en afgørende fase

Storkonflikten er allerede godt inde i anden måned, og den er gået ind i en afgørende fase.

Fra den 19. maj fik den et tilskud af pædagogerne i BUPL, der med stort flertal forkastede det ringe forlig, formand Henning Petersen og fagtoppen havde tiltrådt og anbefalet. Det var et smerteligt nederlag for fagtoppen og en vigtig sejr for venstrekræfterne og ikke mindst for de pædagogstuderende i PLS, der med helt overvældende tal sagde nej. Og først og fremmest var det en vigtig sejr for det kæmpende Danmark. Afgørelsen faldt nemlig netop som det officielle Danmark med bistand fra en anden fagtop, nemlig FOA, var i færd med at afvikle hele konflikten, og kun spørgsmålet om sundhedsarbejderne stod tilbage.

De kampklare pædagoger bragte nye kræfter til strejken og væltede de skumle planer. Reaktionen kom også prompte: Arbejdsgiverne i Kommunernes Landsforening varslede lockout for samtlige institutioner og over en halv million børn. Og planerne om et regeringsindgreb og et lovdiktat, der fuldstændig tilsidesætter den højt priste 'danske model' pudses af igen.

Det er nu svaret på begge disse situationer må forberedes:

En lockout må følges op af hårdtslående sympatistrejker fra LO-forbund – og regeringen og folketingspolitikerne skræmmes fra at lovgive.

For tredje gang giver Kommunistisk Politik et fyldigt overblik over storkonfliktens udvikling.

De fleste artikler har været bragt i den løbende dækning på www.kpnet.dk

Stop frontalangrebet på uddannelsessektoren!

Af Nicki Lykke Jensen

Glædelig 1. maj, alle sammen – og hvilken 1. maj det er! Jeg vil godt benytte lejligheden til at sende en varm og solidarisk hilsen til de mange tusinde offentligt ansatte, der i disse dage strejker! I har vores fulde solidariske opbakning!

De strejkende kæmper mod urimeligt ringe arbejdsforhold, alt for dårlig løn, og sidst, men ikke mindst – for ANERKENDELSE!

Anerkendelse for det fantastiske stykke arbejde, de hver eneste dag leverer på sygehusene, i ældreplejen og i de pædagogiske institutioner.

Ikke bare yder de et fantastisk stykke arbejde: Det arbejde, de udfører, er grundpillen i vores velfærdssamfund.

I stedet for at blive mødt med den anerkendelse, vi fortjener, er vi dagligt underlagt et kontroltyranni, der forlanger dokumentation, evaluering og effektivisering i konkurrencens hellige navn!

Det fjerner fokus fra det, som burde være i fokus, nemlig omsorg, pleje og formning af næste generation af samfundsborgere.

Som offentligt ansatte bliver vi under kontroltyranniet reduceret til servicebotter, der ud fra en forprogrammering koldt og mekanisk skal servicere

de mennesker, vi møder i vores dagligdag.

Denne udvikling tager vi i PLS på det kraftigste afstand fra.

For vi ved, at menneskelig kontakt med nærvær, omsorg og respekt ikke kan reduceres til en mekanisk ydelse.

Det kræver tilstedeværelse i nuet og indlevelse i den andens situation, hvilket fordrer empati, sympati og sidst, men ikke mindst, tid!

Vi kan ikke forhandle os til vores berettigede anerkendelse.

Som situationen er lige nu, er der kun én vej til at opnå denne anerkendelse, og det er gennem en solidarisk kamp!

Som resten af velfærdssamfundet er også uddannelsessektoren i disse år udsat for et frontalt angreb fra den

neoliberalistiske regering – med Bertel Haarder som general.

Sorte Bertel har igennem et kvart århundrede anført det angreb. Et angreb, der sigter mod en tilbagevending til den sorte skole med kæft trit og retning! Bertels og Co.s bestræbelser på at smadre uddannelsessektoren har ført katastrofale konsekvenser med sig:

Vi oplever i disse år et rekrutteringsproblem inden for vores uddannelsesområde, der på længere sigt vil umuliggøre det velfærdssamfund, vi har kendt til i dag.

Vi oplever ligeledes, at uddannelserne centraliseres, med det resultat, at mangfoldigheden forsvinder, hvilket igen er en direkte trussel mod vores fremtidige velfærdssamfund.

PLS kæmper med alt, hvad vi har, for at vende denne udvikling, men det skal ikke være nogen hemmelighed, at det er en sej kamp op ad bakke.

Men vi er fortrøstningsfulde og kampklare!

På vores årsmøde 25-27. april fastlagde vi PLS' holdning med fuld støtte til de

konfliktende. Vi opfordrer også vores medlemmer af BUPL til at stemme nej ved urafstemningen. Vi siger: Strejken skal og kan vindes!

Kampen står mellem de offentligt ansatte og de politisk valgte arbejdsgivere. Og kampen står mellem ”menneske og marked” – og i den kamp vælger PLS at stå på menneskets side.

Nicki Lykke Jensen er faglig sekretær i PLS. Denne tale blev holdt 1. maj på Den Røde Plads i Fælledparken.

Pædagogerne går i strejke

Resultatet af urafstemningen i BUPL foreligger nu. Pædagogerne har med et stort flertal sagt nej til mæglingsforslaget og forbereder sig nu til strejke fra den 19. maj.

Ud af de 60.411 stemmeberettigede medlemmer i BUPL har 25.619 stemt nej, mens 16.293 har stemt ja. Det svarer til 38,9 procent ja-stemmer og 61,1 procent nej-stemmer. Der har været en høj stemmeprocent, nemlig 69,4.

I morgen træder hovedbestyrelsen i BUPL sammen for at analysere resultatet af urafstemningen og lægge en strategi for strejken. BUPL's formand vil dog gerne løfte sløret for hovedbudskabet.

”Afstemningsresultatet er et tydeligt signal om, at medlemmerne vil se flere penge på bordet. Flere midler vil derfor være det helt klare omdrejningspunkt for at finde en løsning,” siger Henning Pedersen.

Formanden for BUPL lægger vægt på, at selvom pædagogerne har en videregående uddannelse på tre et halvt år, så tjener de kun syv procent mere end ufaglærte. Andre faggrupper med en mellemlang videregående uddannelse tjener hele 24 procent mere end en ufaglært.

”Afstemningen har vist, at medlemmerne vil have os til at arbejde benhårdt for, at pædagogerne rykker op i lønhierarkiet. Vi sækker stadig bagud i forhold til de sammenlignelige grupper, og det løngab skal ganske enkelt reduceres,” siger Henning Pedersen og fortsætter:

”40 procent af de unge ønsker ikke at

uddanne sig til pædagog, alene fordi lønnen er for lav. Derfor er en mere retfærdig fordeling af lønnen efter uddannelse en absolut nødvendighed, hvis det også fremover skal være muligt at rekruttere pædagoger til institutionerne og dermed sikre kvaliteten på børneområdet. Det er det, vi markerer i den kommende strejke.”

Formanden slutter med at sende en tanke til de forældre og børn, der bliver berørt af strejken.

”Nu tager vi strejkevåbnet i brug. Det giver betydelige gener for både forældre og børn. Jeg tror dog generelt, at forældrene har forståelse for, at vores arbejde skal belønnes. Forhåbentlig vil KL også vise sig samarbejdsvillig, så pædagogerne hurtigt kan komme tilba-

ge til deres arbejde.”

Følgende kommuner er omfattet af strejken:

Frederiksberg	(10.034 børn)
Bornholm	(2.993 børn)
Høje-Taastrup	(6.724 børn)
Rudersdal	(6.331 børn)
Guldborgsund	(5.364 børn)
Esbjerg	(11.213 børn)
Odense	(17.126 børn)
Holstebro	(5.890 børn)
Horsens	(6.155 børn)
Hjørring	(5.628 børn)
Gladsaxe	(9.853 børn)
Egedal	(6.997 børn)
Kalundborg	(4.571 børn)
Kolding	(7.717 børn)
Århus	(33.610 børn (kun 0-6 års-området er omfattet))

I alt er 140.166 børn omfattet af strejken (tallene er baseret på antal indskrevne børn i de pågældende kommuner i efteråret 2007).

22 procent af BUPL's medlemmer deltager i strejken. Det svarer til 13.000 pædagoger.

Pressemeddelelse BUPL 13. maj 2008

BUPL: 61 pct. stemte nej

Et klart flertal af BUPL's 60.000 medlemmer stemte nej til overenskomsten, viste optællingen, som blev offentliggjort 13. maj. Næsten to tredjedele – 61,1 pct. – stemte nej. Stemmeprocenten var meget høj, nemlig 69,4. Det er rekord.

Det betyder, at der vil blive strejket fra mandag den 19. maj, hvor 140.000 børn vil stå uden pasning.

BUPL-pædagogerne har med denne afstemning klart forkastet det forlig, BUPL-formanden Henning Pedersen og et flertal i hovedbestyrelsen indgik med Kommunernes Landsforening, umiddelbart før BUPL skulle i strejke samtidig med FOA og Sundhedskartellet.

Det vakte bred harme blandt pædagogerne, der ikke var tilfredse med de magre lønforhøjelser, som ifølge BUPL ligger på 13,7 procent over tre år for en

gennemsnitlig pædagog, mens modparten Kommunernes Landsforening (KL) har angivet den til at ligge på 12,8 procent. Dermed genindtræder BUPL i konflikten. Det er et sviende nederlag for BUPL-formanden og flertallet i hovedbestyrelsen, der svækkede en bred kampfront med deres enegang. I mellemtiden har FOA-ledelsen indgået et næsten lige så ringe forlig med KL, som for de københavnske pædagoger betyder lønstigninger, der højst er en smule over det, BUPL forhandlede sig til.

Det kan forventes, at pædagogerne i LFS under FOA også vil stemme nej til FOA-overenskomsten.

Netavisen 13. maj 2008

Udtalelse fra BUPL's hovedbestyrelse om strejkens mål

BUPL's hovedbestyrelse har været samlet for at drøfte konsekvenserne af det markante nej til mæglingsforslaget.

En samlet og enig hovedbestyrelse tager medlemmernes beslutning til efterretning og vil arbejde aktivt og ihærdigt

på at føre pædagogernes lønkamp videre via strejke.

Fra mandag d. 19. maj strejkes der i 15 kommuner.

For at afslutte strejken kræves:

- Pædagoger skal tilbydes en **løn, der svarer til, at de har gennemført en uddannelse af 3 ½ års varighed**. Overenskomstresultatet for 2008 skal afspejle dette. Lige nu halter pædagogerne efter både private og offentligt ansatte med samme uddannelseslængde.

- Det aftalte lønforløb for basisgruppen af pædagoger peger i den rigtige retning og skal fastholdes. Men **pædagogerne skal ikke selv betale for denne lønforbedring gennem ændrede vilkår for aftenarbejde**.

- **Souschefer, afdelingsledere og stedfortrædere skal have samme grundlønforbedringer** som basisgruppen af pædagoger er blevet tilbudt, dvs. en forbedring på tre løntrin med fuldt gennemslag.

- BUPL's hovedbestyrelse støtter fortsat **kravet om, at der nedsættes en ligelønskommission**, som kan komme med forslag til løsning af de lønmæssige skævheder, som rammer pædagoger og andre kvindedominerede faggrupper på det offentlige arbejdsmarked særlig hårdt

www.bupl.dk

14. maj 2008

Vi vil ha' ligeløn

Mel.: Milord

Vi vil ha' mer i løn
Vi vil ha' mer i løn
Vi vil ha' meget, meget,
meget mer i løn
Vi vil ha ligeløn
og ikke pigeløn
Vi vil ha' meget, meget,
meget mer i løn ...

Stem Nej til FOA's magre forlig!

Storkonflikten kører!

Af Arbejderpartiet Kommunisterne

Der var ingen, der var ude med de fine ord og betegnede resultatet af urafstemningen blandt pædagogerne i BUPL som 'en sejr for den danske model' eller 'en sejr for strejkeretten'. Det var, hvad hhv. LO-toppen og den opportunistiske del af venstrefløjnen kaldte det magre forlig mellem FOA og KL, som nu er sendt til urafstemning.

Pædagogerne forlangte nemlig – med et stort flertal på over 61 pct. – at få lov til at strejke sig til højere løn og bruge 'den danske model' til at afvise et råddent forlig. De går ind i storstrejken fra mandag den 19. maj.

Resultatet skabte ikke begejstring blandt politikerne, i arbejdsgiverforeningerne eller i LO-toppen. Til gengæld var der lutter glæde blandt de strejkende sundhedsarbejdere og sosu'erne på hospitalerne og bred forståelse i befolkningen for, at der skal et lønløft til.

Pædagogerne væltede planerne om at få lagt storkonflikten død nogenlunde inden for de rammer, som arbejdsgiverne – regeringen og folketingsflertallet – har udstukket og indtil nu næsten urokkeligt har fastholdt. Nu skulle bare det genstridige Sundhedskartel på plads, og OK2008 ville være i hus til arbejdsgivernes tilfredshed.

Sådan er det ikke gået. BUPL's nej åbnede op for en ny situation: Storkonflikten blandt de offentligt ansatte optrappes og udvides. Derfor rumsteres der allerede med trusler om lockout fra KL og om det regeringsindgreb, man var så tilfredse med at undgå efter forliget mellem FOA-toppen og KL, der skulle bevare myten om 'den danske model', hvor arbejdskøberne og arbejderne selv forhandler sig til rette.

Pædagogernes nej er en sejr for gulvet og et sviende nederlag for fagtoppen, som direkte eller indirekte arbejder for, at storkonflikten bliver en fiasko og ikke når sine mål. Det institutionaliserede forræderi er også en del af 'den danske model'.

Nogle faglige ledere erklærede åbent, at de ønskede, konflikten skulle mislykkes. LO-toppen prøvede at undgå at blamere sig med sådanne udtalelser, men gjorde intet for at støtte eller solidariser sig med konflikten, ud over de mest elementære faglige forpligtelser.

Andre igen, som formanden for BUPL og et flertal i hovedbestyrelsen, brød de offentligt ansattes kampfront ved at indgå et soloforlig med KL, netop som storkonflikten skulle i gang. FOA og Dennis Kristensen kunne ikke undgå at indlede strejken, men indstillede den igen ved først givne lejlighed, hvor man stod i en positiv situation, for at nå længere i retning af at få opfyldt sine egne krav om 15 pct. lønløft plus en ligelønskommission med penge i.

Man solgte dem for peanuts.

Ingen af disse såkaldte faglige ledere vil kæmpe for at sejre. De 'slås' kun, indtil de kan redde et smalt forlig igennem. Det er folkene på gulvet, der ønsker at kæmpe og føre kampen til sejr. Det viste pædagogernes nej, der satte en af fagtoppene på plads, foreløbig i al fald. Nu er det Dennis Kristensens og FOA-toppens tur til at lære: Den har indgået et andet råddent forlig. Der er kun grund til at stemme nej – på trods af ja-anbefalingerne fra den opportunistiske venstrefløj.

Sundhedskartellet er i konflikt, sosu'ere og FOA-folk under regionerne (hospitalerne) er fortsat i strejke, og pædagogerne kommer til med 13.000 mand fra den 19. maj. Der er lagt op til den store konfrontation.

For at kampen kan vindes, er en række nye skridt vigtige eller ligefrem nødvendige.

For det første må strejken og de berettede krav om lønløft og målet om at styrke velfærden i den offentlige sektor fortsat synliggøres gennem mangeartede aktiviteter på grundplan. Alle strejkende må blive aktivister – og den brede sympati aktiveres.

For det andet må de faglige ledere tvinges til at opgive sologangene og fastholde fælles krav og fælles aktioner. Mange steder i landet har FOA-folk, sundhedsarbejdere og pædagoger været på gaden sammen i protester. Dette aktions samarbejde må udvides, og også LO og andre forbund må tvinges til at støtte konflikten.

For det tredje må den brede sympati i befolkningen mobiliseres til støtte for konflikten. Der har f.eks. ikke været gennemført en eneste stor og bredt anlagt demonstration mod arbejdsgiverne og regeringen (som i dette tilfælde reelt er de samme) for at sprænge lønrammen og kræve stop for massakren på den offentlige sektor. Et effektivt strejkestøttearbejde også i retning af de private arbejdspladser må organiseres.

For det fjerde er udfaldet af urafstemningen i FOA af væsentlig betydning. Forkastes Dennis Kristensens tynde aftale, vil kræfterne for en sejrrig konflikt styrkes enormt, når FOA genindtræder i konflik-

ten med kommunerne. Det er muligt at kæmpe sig til en langt bedre aftale, både for FOA og generelt for den offentlige sektor. Derfor må der stemmes nej!

For det femte: Der forberedes bag kulisserne et politisk indgreb mod konflikten. Formentlig vil man vente til efter den 29. maj, hvor resultatet af FOA's afstemning offentliggøres.

Bliver det et ja, vil det være lettere at påtvinge den snævre lønramme gennem et regeringsindgreb over for Sundhedskartellet, BUPL og FOA's egne strejkende på hospitalerne.

Ved et nej vil de hævde at være tvunget til at gribe politisk ind for at undgå kaos.

I begge tilfælde vælger de en politisk konfrontation, som kan imødegås gen-

nem store protester og ved at indlede strejker i andre sektorer. Tilsidesætter regeringen og politikerne spillereglerne for den 'danske model', kan arbejderne også tilsidesætte de fagretlige regler og tvinge regeringen væk!

At det endnu ikke er lykkedes regeringen og folketingsflertallet, de offentlige og private arbejdsgivere og koret af borgerlige medier samt medløberne i fagbevægelsen at slagte storkonflikten, er et udtryk for, hvor stor kampviljen er på gulvet. Nu kan det være nok – og chancen for forandring er nu!

Med den holdning vil storkonflikten kunne føres til sejr!

15. maj 2008

Lockout før første strejkedag

KL's bestyrelse har besluttet at varsle en lockout fra den 17. juni mod pædagoger under BUPL. Henning Pedersen, der er formand for BUPL, kalder det en voldsom optrapning.

”KL har svaret prompte på pædagogernes nej til mæglingforslaget. Desværre har man valgt ikke at lytte til baggrunden for pædagogernes nej. I stedet for løsningsforslag på pædagogernes massive lønefterslæb byder man ind med en lockout-varseling allerede inden første strejkedag. Det gør det svært at finde en fælles løsning, og det synes jeg er ufatteligt skuffende,” udtaler Henning Pedersen.

KL har varslet lockout pr. 17. juni. Det betyder, at der lukkes for pasning over hele landet, hvilket formentlig vil give så store samfundsmæssige problemer, at fol-

ketinget vil vælge at gribe ind. Formand Henning Pedersen ser lockoutvarslet som et klart signal til Christiansborg.

”Der er ingen tvivl om, at KL med dette skridt har sendt en klar appel til folketingspolitikere. KL ønsker et regeringsindgreb hurtigst muligt. Det uheldige er, at pædagogerne dermed bliver straffet for, at vi så længe som muligt har forsøgt at finde en forhandlingsløsning med KL. Nu straffes vi så for, at andre i mellemtiden har strejket,” siger Henning Pedersen.

BUPL 16. maj 2008

Mer' i løn!

Mel.: Du må få min sofacykel ...

Vores arbejde er meget mere værd
Vores arbejde er meget mere værd
Vi vil ikke tie stille
Vores løn er alt for lille
Vores arbejde er meget mere værd!

Mer' i løn, løn, meget mer' i løn
Mer' i løn, løn, meget mer' i løn
Det er slut med pæne piger
Hør nu efter hvad vi siger
Vores arbejde er meget mere værd!

Vi gi'r ikke op før vi får mer' i løn
Vi gi'r ikke op før vi får mer' i løn
Det' for meget, si'r Lars Løkke
Vi vil blæse ham et stykke
Vi gi'r ikke op før vi får mer' i løn!

Mer' i løn, løn, meget mer' i løn ...

Det' på tide nu, at vi får ligeløn
Det' på tide nu, at vi får ligeløn
For den løn vi får den rækker
ikk' tilstræk'ligt, så vi strejker
Og vi strejker til vi får
en ord'ntlig løn

Mer' i løn, løn, meget mer' i løn ...

DSR: Nej til mere arbejde for mere løn

Danske Regioner udtalte i går søndag d. 18. maj til Tv-Avisen, at sygeplejerskerne kan få mere i løn, hvis de er villige til at arbejde mere. Næstformand i Danske Regioner, Ulla Astman, sagde til Tv-Avisen, at man gerne vil honorere sygeplejerskerne, hvis de er villige til at arbejde to timer eller mere ekstra om ugen.

Connie Kruckow afviste i samme udsendelse arbejdsgivernes forslag.

”Det er ikke interessant for Dansk Sygeplejeråd, hvis sygeplejerskerne skal arbejde mere for at få en lønforhøjelse. Vi vil have ligeløn, og det indebærer 15 procent mere i løn for det værdifulde arbejde, vi udfører i dag.”

Ifølge tal fra Danmarks Statistik har

sygeplejerskerne et lønefterslæb på 27 procent i forhold til privatansatte med samme uddannelseslængde.

19. maj 2008

FOA: Nyt strejkevarsel

Øger presset på regionerne

Knapt 2600 social- og sundhedsmedarbejdere ansat i regionerne slutter sig til deres strejkende kollegaer. Et yderligere pres, der skal motivere den politiske vilje til at lægge de sidste håndører på forhandlingsbordet.

Onsdag den 18. juni vil social- og sundhedsmedarbejdere på blandt andet Rigshospitalet, Aalborg Hospital og Bispebjerg Hospital være i strejke. Sådan lyder det i FOAs strejkevarsel, der i dag vil blive sendt af sted med posten.

Strejkevarslet kommer som konsekvens af de sammenbrudte forhandlinger mel-

lem FOA og Danske Regioner.

”Det er desværre ikke lykkedes at få et forlig hjem, der svarer til det forlig, som FOA har indgået med KL for de kommunalt ansatte, så vi er simpelthen nødt til at sætte et yderligere pres på de Danske Regioner”, fortæller Dennis Kristensen, formand for FOA, og han fortsætter:

”Jeg ærgrer mig over, at vi ikke kan komme videre i forhandlingerne. Det beløb, som adskiller os, er ikke et stort beløb for regionerne. Jeg er dog ikke i tvivl om, at Danske Regioner bliver holdt i en meget stram snor af regeringen”.

Ifølge Dennis Kristensen ligger hovedansvaret for de kuldsejlede forhandlinger i Finansministeriet.

”Jeg opfatter sammenbruddet i for-

handlingerne med Danske Regioner som en konsekvens af den stramme økonomiske styring, som regionerne er under. Jeg vil derfor opfordre finansminister Lars Løkke til at hæve blikket fra bilagsgranskningen, så han i stedet kan koncentrere sig om de forhandlinger, der er så tæt på at kunne blive afsluttet. Det kræver bare, at han løsner grebet en smule og giver de danske regioner lidt flere penge at forhandle med”.

FOA har i alt godt 20.000 ansatte i regionerne, fortrinsvis på sygehuse og i psykiatrien. I dag er de 4336 i konflikt. Med dagens strejkevarsel vil tallet nå op på 6920.

Pressemeddelelse 19. maj 2008

Skæbnetime for det offentlige sundhedsvæsen

Anders Fogh opfordrer til forhandlinger

Statsministeren skærper retorikken og opfordrer nu parterne på det offentlige

arbejdsmarked til hurtigst muligt at sætte sig sammen og løse konflikten. Opfordringen fremsatte statsminister Anders Fogh Rasmussen (V) på sit ugentlige pressemøde:

”Det er nu femte gang, jeg på et tirs-

dagspressemøde kan konstatere, at der er en strejke i gang, og nu er en ny strejke brudt ud på daginstitutionerne. Rigtigt mange er nu berørt af strejkerne. Antallet af aflysninger i sygehusvæsenet er nu over 200.000,” lød begrundelsen for Anders Fogh Rasmussens appel til parterne om at finde tilbage til forhandlingsbordet.

Dansk Sygeplejeråds formand opfordrer statsministeren til i stedet at se langsigtet og fokusere på fremtidens offentlige sundhedsvæsen.

”Regeringen har tidligere erkendt, at det er en udfordring af rekruttere og fastholde kvalificerede medarbejdere inden for vores område. Vi stiller krav overfor arbejdsgiverne om 15 pct. i lønstigning, fordi vi har et lønefterslæb i forhold til de privatansatte. Og vi opfordrer Folketinget til at nedsætte en ligelønskommission for at løse det historiske problem med manglende ligeløn for vores medlemmer,” siger Connie Kruckow og tilføjer:

”Statsministeren er nødt til at erkende, at det er en skæbnetime for det offentlige sundhedsvæsen. Hvis ikke vores medlemmer får en markant lønfremgang vil det blive endnu sværere at nå regeringens egne mål om bedre rekruttering og fastholdelse.”

20. maj 2008

Aktion på Himmelbjerget

Sundhedskartellet i aktion på Himmelbjerget 19. maj

Foto: Jacob Gøtzsche

Fortsættes i næste nummer

Svenske sundhedsarbejdere fortsat i strejke

Stor kampgejst, massiv opbakning

Der kommer ikke meget frem om det i de danske medier, men det svenske Vårdförbundet er nu på anden måned i konflikt med rullende strejker Støtten er stadig massiv

Svenske sygeplejersker i demonstration i Stockholm

Foto: Arbeteren

De svenske sygeplejersker/sundhedsarbejdere strejker nu på femte uge for højere løn og for tredje gang udvides strejken med inddragelse af stadig flere strejkende.

For nuværende er mellem 6.500 og

7.000 af plejeforbundets medlemmer udtaget til konflikt. Fra den 29. maj vil omkring 10.000 sygeplejersker/sundhedsarbejdere være i konflikt, såfremt

der ikke tilbagetrækkes andre varsler.

Helt som i Danmark nyder strejken stor opbakning i befolkningen på trods af

Danmark har fortsat brug for undtagelserne

Den 18. maj var det 15 år siden et snævert flertal sagde ja til de danske undtagelser ved omafstemningen om Maastrichttraktaten. Det blev markeret med demonstration i København. Nu skal undtagelserne også væk

- Der er ingen grund til afstemning om det Edinburgh-forlig, som et flertal af befolkningen fortsat støtter, udtaler Ditte

Staub fra Folkebevægelsen mod EU

Den danske statsminister og kandidat som EU-præsident Anders Fogh Rasmussen planlægger en eller flere folkeafstemninger for at få fjernet de danske EU-forbehold, mens han har afvist en afstemning om Lissabon-traktaten, der cementerer opbygningen af EU som ny superstat. Et folketingsflertal, SF indbefattet, slutter op.

En ny meningsmåling foretaget af Megafon viser samtidig, at 44 pct. af danskerne ville stemme nej i dag, hvis man spurgte om de fire danske EU-undtagelser fra Edinburgh-forliget skal afskaffes. 40 pct. ville stemme ja.

- Edinburgh-forliget er 15 år gam-

melt, men det er hverken blevet støvet eller forældet. Tværtimod er undtagelserne fortsat af stor værdi på mange måder. For eksempel har dansk økonomi klaret sig betydeligt bedre, end eurolandene har. Inden for finansverdenen erkender stadig flere, at vi gør bedst i at beholde kronen, sådan som Saxo Bank-direktøren netop har slået fast, udtaler Ditte Staub, som er talsperson for Folkebevægelsen mod EU.

- Der er ingen grund til afstemning om de fire undtagelser, som befolkningen stemte sig til som en pakke i 1993. Skal de nogensinde til afstemning, bør det så ske på samme måde som dengang – i den samlede pakke, de udgør.

Nej til social dumping – forsvar konfliktretten!

Udtalelse vedtaget af Styrelsen i Folkebevægelsen mod EU

Siden december 2007 har EU-domstolen ikke bare godkendt underbetaling af udenlandsk arbejdskraft, men også begrænset lønmodtagernes ret til at konflikte mod social dumping.

Det er i fuldstændig modstrid med de løfter, som skiftende regeringer har givet de danske vælgere i forbindelse med EU-medlemskabet.

Alligevel godkendte et flertal i folketinget den 24. april Lissabon-traktaten uden til gengæld at få en løsning på disse problemer. Dermed påhviler der flertallet et stort medansvar for, at

social dumping og angreb på konfliktretten kan fortsætte.

Folkebevægelsen beklager folketingsflertallets opgivenesshed. Så meget desto mere nødvendigt er det, at der opbygges en folkelig mobilisering mod social dumping og til forsvar for konfliktretten.

Som reaktion på EU-dommene har Den europæiske fagbevægelse (ETUC) stillet krav om en "social klausul", som slår fast, at fundamentale sociale rettigheder altid skal gå forud for EU's konkurrenceregler, og at lønmodta-

gerne skal have den ubetingede ret til at bekæmpe social dumping.

Folkebevægelsen opfordrer alle til gennem udtalelser og manifestationer at bakke kravet om en juridisk bindende social klausul aktivt op. Samtidig opfordrer vi til at kræve, at statsministeren fremlægger og støtter ETUC's forslag til social klausul på det kommende EU-topmøde den 19.-20. juni.

Konfliktretten mod social dumping skal forsvares!

14. maj 2008

gener. Hele 73 procent står bag strejken og de strejkendes krav om højre løn, helt på samme niveau som ved konflikstens start.

Det fremgår af en nylig Novo Opinion-undersøgelse, hvor 1000 personer blev interviewet.

- *Det er glædeligt at det svenske folk giver os fortsat høj støtte. Det er vigtigt for os at vi har almenhedens støtte. At den er så kraftfuld, trods det at konflikten har været i gang så længe er et tydeligt signal til vore politikere. Vi håber nu at arbejdsgiveren tager sit ansvar på sig og giver os en retfærdig løn, så denne konflikt kan afsluttes, udtaler Vårdforbund, et der organiserer de strejkende.*

Opbakningen til de strejkende viser sig også i form af en lang række støtteudtalelser fra andre faggrupper i Sverige, især med relation til offentligt ansatte. Men der er også en udvikling i gang med støtteudtalelser fra helt andre faggrupper. Det er forbund, der hverken i Sverige eller Danmark normalt glimrer ved deres initiativrigdom og solidaritet, men det er en udvikling der primært kommer nedefra.

I støtte udtalelse fra styrelsen for IF Metall i Södra Västerbotten om tværfaglig kamp og solidaritet hedder det rammende:

□ *Vi støtter sygeplejerskernes kamp for højere løn. Vi tror at jeres kamp kommer til at opnå en endnu større sympati og respekt fra almenhedens side hvis vi bygger faglige broer til Kommunals medlemmer indenfor plejen hvis lønniveau også må opvurderes. Plejen vil ikke fungere uden jeres arbejde for den skattefinansierede fælles velfærd.*

Vi vil udtrykke vores solidaritet som en støtte til en gruppe lønmodtagere som vover at tage striden og udfordre strukturel diskriminering i samfundet og derigennem virke for at udjævne uretfærdigheder mellem mænds og kvinders løn."

Det er i Sverige, dette foregår, men det kunne lige så godt være Danmark. De svenske sundhedsarbejderes strejke fortsætter, og igangværende sonderinger har ikke betydet noget forlig, de strejkende skal tage stilling til.

Whisky er godt for meget

Birte er bruger på dagcentret. Det meste af sit liv har hun klaret dagen og vejen på fabriksgulvet, og pensionisttilværelsen tilbringes i en lejlighed i Sundby. Hun er ikke rig, men holder af at rejse, hvilket muligvis finansieres af arven fra de to ægte-mænd, hun har puttet i graven.

Når Birte er på centret, tilbringer hun megen tid ved computeren, hvor hun spiller *Hjerterfri*. Det sker ikke med de store analytiske tænkepauser, men hun kan sidde der i timevis i sin egen ro og hygge. Men tag ikke fejl, Birte er meget social. Så snart hun er inden for lydæssig rækkevidde af et hoved med et par ører plantet på hver side, begynder hun at snakke: *Ikke tale – bare snakke.*

Det gælder på centret, og det gælder i centrets bus, der bringer nogle af brugerne frem og tilbage fra og til bopælen. Hun hører til blandt de absolut mest ydmyge ældre, hvilket siger ikke så lidt. Det er ikke hver gang – det er hver eneste gang – at hun i bussen takker chaufføren for at bringe hende frem og tilbage. Hendes overdrevne høflighed anfægtes ikke af, at chaufførerne gentagne gange har gjort opmærksom på, at de blot udfører deres arbejde. I stedet bliver hun ved disse lejligheder endnu mere ydmyg:

- *Jamen så må du meget undskyldede, Jan.*

- *Du behøver ikke at undskyldde. Det er da sødt af dig at rose os, svare Jan.*

- *Jamen jeg synes bare det er så fantastisk. Nu i tirsdags, da det regnede, kom du jo også og hentede mig.*

De øvrige passagerer krummer tærerne. De er godt trætte af dette ritual.

Birte er også til fest og farver. Hun kan godt lide "en lille én", hvilket hun heller ikke lægger skjul på. Det hænder da også, at hun efter en festlig begivenhed på centret, hvor hun har delt en flaske rødvin med sig selv, i bussen hiver en *kyling* op af tasken, så hun er rustet til

hjemturen. På den hjemlige front holdes farverne ved lige i selskab med vennen eller kæresten og et par venner. De behøver vist ingen højtider for at have et påskud til at sætte en snaps på frokostbordet. Hendes mobilitet er da også over et par år faldet, fordi hun ved disse lejligheder falder og kommer til skade med blandt andet bentøjet.

Robert, som er blandt passagererne på de samme dage som Birte, er erklæret alkoholiker. Udlært baker fra Skjern, hvorefter han måtte til København for at aftjene sin værnepligt. Han blev hængende i byen primært som truckfører blandt andet på Skandinavisk Tobakskompagni. Robert kan lide at komme under huden på andre mennesker på sin egen lune facon. Det er ikke alle, der forstår uskyldigheden i dette:

- *Når nu din kæreste dør, skal han så begraves ved siden af dine tidligere mænd?* spørger han Birte, som lige er kommet op i bussen. Birte ved, at spørgsmålet kun er indledningen til en lang række yderligere uddybende spørgsmål:

- *Det vedkommer ikke dig,* svarer hun i et forsøg på at stoppe nysgerrigheden.

- *Er han god i sengen?* vedbliver Robert, som ikke lægger skjul på, at de dage er for længst overstået for hans vedkommende.

- *Pas dig selv. Lidt privatliv må vi da have lov at have.*

Ved årets Maj-fest havde Birte på indtaget sit normale kvantum promiller. Hun var i godt humør, så det ærgrede hende lidt, at snakken i bussen blev drejet ind på husejernes – heriblandt Roberts – gener med rotter. Da irritationen var blevet endevendt, uden at den universelle løsning var fundet, var Birtes bæger fuldt. Enten var hun træt af snakken, eller også havde hun ondt af de stakkels kræ:

- *Giv dem noget whisky!*

Nu blev diskussionen i hvert fald lukket. End ikke Robert kunne besvare den kommentar.

Reno

Den danske statsminister som præsident – en uacceptabel kandidatur

Et initiativ til at gøre det klart for andre end danskere, hvem den danske statsminister egentlig er, er nu på vej

*»Irak har masseødelæggelsesvåben.
Det er ikke noget, vi blot tror.
Det er noget, vi ved.«*

Anders Fogh Rasmussen

Meget tyder på, at Anders Fogh Rasmussen ikke er statsminister om et år. Han synes at være på vej til valg som Den Europæiske Unions første præsident. Denne kandidatur er betænkelig.

Under ledelse af denne statsminister har staten været besættelsesmagt i et land, der er blevet invaderet uden bemyndigelse fra det internationale samfund. Mens de fleste europæiske lande og et flertal i De Forenede Nationers Sikkerhedsråd modsatte sig en voldsom pression, valgte Danmark frivilligt at slutte sig til USA's og Storbritanniens illegitime krigsførelse. Denne krigsdeltagelse er i strid med forfatningen, men statsministeren er aktiv i forsøget på at vanskeliggøre ethvert forsøg på at rejse sagen for retten. Den danske statsministers voldsorienterede politik fortsætter i dag i Afghanistan. Hans udenrigspolitiske vision synes at være en fortsat udvidelse af militær deltagelse som markering af en aktiv udenrigspolitik.

Et yderligere aspekt i regeringens hidtidige politik er en migrations- og flygtningepolitik, der ikke gavner en ligeværdig udvikling i verden. En ondartet anti-islamisk indstilling, diskrimination og en ekstrem mangelfuld integration af nye borgere kendetegner regeringens indsats på området. Ikke mindst under indflydelse af dens højreradikale støtteparti. Der har i det danske parlament altid været andre samarbejdsmuligheder end alliancen med det såkaldte danske 'folkeparti', men den nuværende statsminister har systematisk foretrukket denne alliance.

Forfatningsstridig krigsdeltagelse, alliancen med et højreradikalt parti, der mindst af alt ønsker en åben verden, samt en stærkt inhuman flygtningepolitik kan ikke være grundlaget for en kommende præsident for Den Europæiske Union.

Endnu håber regeringen at kunne drage fordel af den respekt, som gennem årene er blevet skabt omkring dansk deltagelse i det internationale samarbejde. Danmark var i perioden før den nuværende regering på mange måder et foregangsland i bestræbelserne på at skabe større global lighed og udvikling.

Den nuværende regeringspolitik, som i sidste instans fremmer både fattigdom og terrorisme i verden, er i grel

modstrid med fremtiden for den Europæiske Union og det internationale samfunds dybeste behov.

Evnen til at fastholde et mål af moralsk integritet og globalt ansvar synes at være blevet væsentligt svækket under den nuværende statsminister. I betragtning af denne fallit er det i endnu i højere grad civilsamfundets opgave at forfægte de moralske og politiske standarder, der er blevet svigtet.

Som andre lande har Danmark en langsigtet interesse i folkeretlig legitimitet, i en videreudvikling af den globale udviklingsbistand og i en human integration af nytilkomne borgere på globalt plan. At Danmark i denne periode svigter disse sine egne interesser, er på den anden side lige så uomtvisteligt.

Medlemslandene i Den Europæiske Union, deres befolkninger, regeringer og ministre i Den Europæiske Union må opfordres til at være stærkt opmærksomme på den udpegning af unionspræsident, som snart vil finde sted, sandsynligvis i det kommende efterår. En opmærksomhed, der kritisk må rette sig mod den nuværende danske statsministers uholdbare kandidatur. Det er uden større vanskelighed, at mere egnede kandidater kan vise sig.

Open letter to the European Union

The present Danish Prime Minister, Anders Fogh Rasmussen, appears to be a likely candidate as the first president of the European Union.

As Danish citizens and under present circumstances, we wish to recommend that this candidature be rejected. The Danish government has disqualified itself from such a central position within the European Union and within the international community as such.

Since its first election in November 2001, government policy has ever since been characterized by the policy of participation in war against a United Nations member state and subsequent military participation in the occupation of Iraq, despite the unwillingness of the United Nations Security Council to sanction such a step. To their great credit, a number of the non-permanent members of the Security Council withstood enormous pressure during this same period.

Danish military participation and occupation is also in conflict with the Danish constitution, but efforts to bring the question to court is constantly delayed by the present government and its Prime Minister.

The Prime Minister's extreme alliance with and obedience to the policies of the United States is not a dimension that in any way can further the international and global policies of the European Union.

Another essential element in the government of Anders Fogh Rasmussen is a policy on immigration and refugees of an almost xenophobic nature, and with a particularly anti-Islamic slant. The inhuman treatment and extreme limitation in the access of refugees to Denmark has been a major element in the policy of Prime Minister Anders Fogh Rasmussen.

This is also due to the present government's absolute reliance on a party of the extreme right, whose views have been declared as "racist" by the Danish Supreme Court. The cooperation of the Prime Minister and this party is in no way necessary as other parliamentary majorities are possible. It represents an attitude of the Prime Minister which in no way can become a general attitude of the European Union itself.

We would urge the European Union, its Ministers and its Parliament, not to endorse the candidacy of the present Danish Prime Minister as a coming president of the European Union. There is need for candidates whose policies would be more attuned to international cooperation, to tolerance and civil rights, to equality and development.

Kræmmere i kultur

Efter mange års snak om, at liberalisering kunne give billige og gode bøger, står bogkræmmerne tilbage med fyldte lommer. Aldrig har det kostet så meget at fordybe sig i kunst, kultur og videnskab.

Direktøren for et af de største danske forlag kom for nogle år siden stærkt på banen i Information med sine tanker om liberalisering:

Man skal fjerne moms på bøger, liberaliserer bogmarkedet. Vi skal have centraliserede bogkæder, større butikker. Strategisk forlagssamarbejde. Offensiv litteraturpolitik, der begunstiger f.eks. oversættelser. Og en genrejning af bogen i undervisningssektoren.

Det var i 2004. Siden er det danske marked for bøger blevet ændret efter direktørens vilje – med den tilføjelse, at de små danske biblioteker i det store

hele er nedlagt, mens moms er bevareret.

Boghandlerne på strøgplan er gået sammen under konceptet Bog & Ide, der satser på let tilgængelig litteratur i samme genre som Bilka og Kvikly: kogekrimier med havetillæg. Uddannelsesinstitutionerne er beriget med en

fælles forening, der sælger undervisningsmateriale til ågerpriser. Og forlagene har samlet sig under Egmontkoncernen og Gyldendal.

Campus Book Service og alle de andre

På de fleste uddannelsesinstitutioner findes en veludstyret bogbutik, der kan imødekomme kravet fra studiet om at købe undervisningsmaterialet selv, hvis man ikke vil nøjes med fotokopier af 15-20 år gamle klassesæt. Den moderne undervisningsform består desuden i, at meget af materialet er på engelsk eller amerikansk.

Udgiverne er ikke uafhængige undervisere eller branchefolk, men er som oftest de største firmaer inden for området. F.eks. bruges bøger udgivet af Adobe og Microsoft til undervisningen i it, der ofte tager udgangspunkt i programmer fra disse softwarehuse.

Det er tilsvarende inden for alle andre faggrupper.

Onlineradio

Radio, film, musik, debat, kunst og kultur har fundet vej til det allestedsnærværende internet. Magthaverne kalder det foragtligt for 'amatørismens paradys' og værre end spild af tid. For meget af det materiale, der bliver produceret af fritidsnørder, er nemlig ikke kommercielt eller egnet til at sælge noget som helst.

På den ene side har internettet ikke i sig selv skabt noget nyt, men det har udbredt meget, som førhen ikke kom længere end til skolen, små bysamfund eller sportsklubben.

På den anden side er mange udtryksformer blevet smeltet sammen af den moderne teknologi og har givet det nye former, der endnu kun er i sine barnesko.

En af de spændende nye former er internetradio. Lytterne er ikke begrænset til dem, der orker at tænde for det larmende skrivebordsmonster. Nu kan f.eks. alle med en ny mobiltelefon*

også bruge den som internetradio og tv-modtager og desuden lytte til og se de mere alternative internationale kanaler, der ikke er plads til med monopolernes og regeringens klamme hænder på det traditionelle sendenet.

Det kan stadig være en lidt dyr historie, og forbindelsen holder ikke altid, hvad den lover. Det særlige er, at du selv kan lave din egen tv-, film- eller radiokanal, og det er der tusindvis verden over, der er gået i gang med. Kan du tænke dig at afspille kommerciel musik, skal der stadig betales til Koda, men teknikken er ikke mere indviklet, end at alle kan være med.

De store amerikanske tv-kanaler har gennem et par år rettet en stor del af distributionen mod internettet og har sikret sig de store reklamepenge. Det amerikanske forfatterforbund (manuskriptforfatterne i Hollywood!) måtte til gengæld ud i en langvarig strejke i vinters for at få andel i de penge, der blev tjent på visninger via det nye medie.

Ud over de folkelige lokalradiostationer er en gruppe tidligere ansatte ved Danmarks Radio også startet for sig selv, efter at direktør Plumse nedlagde montagegruppen. De er begyndt at sende udsendelser på *den anden radio* – den2radio.dk – og har dannet et radiofonisk selskab.

** Internettet bliver i stigende grad mobilt i Danmark. Forbindelsen opnås via mobiltelefon-sendemaster, og modtageren er en bærbar computer så lille, at den ikke er til at skelne fra en stor mobiltelefon eller en walkman.*

Hos boghandlere i uddannelsesinstitutionernes bygninger koster bøgerne gerne 100 kr. over, hvad de koster som ny hos internetboghandlere, før moms.

Trykprisen er 40 kr., mens salgsprisen er tættere på de 400.

Den dominerende forening af studenterboglader, der har til huse på selve skolerne, kalder sig mundret for *Campus Book Service*. Den har lagt et prisniveau, som er åbenlyst i modstrid med de studerendes interesser, og også i modstrid med dens egen formålsparagraf om at distribuere billigt undervisningsmateriale.

Årlige udgifter på 10.000 kr. for bøger og andre materialer er helt normale for en studerende. De erhvervsdrivende fonde, der står bag de enkelte boglader, pynter gerne deres image af ved at give mindre sponsorater til gengæld for passende positiv omtale.

Store æder små

En enkelt undtagelse fra de dyre bøger har været udviklingen af små hæfter til salg i kiosker. Pionererne var gerne amatører, der havde set, at almindelige mennesker havde brug for materiale på dansk til rimelige priser.

- Med de gældende bogpriser ved vi alle, at kun de bedrestillede har råd til at købe de bøger, de ønsker at læse. Mange mennesker køber nogle få bøger om året, og nogle af disse forsøger at låne andre ønskede bøger på biblioteket, men med de sidste års erfaringer med lange ventetider osv. gider stadig flere ikke at forsøge biblioteket. En del bøger bliver ganske enkelt ikke læst af mange, som gerne ville læse dem.

- De høje bogpriser sammen med de ringe biblioteksvilkår cementerer et samfund, hvor de rigeste har lettere adgang til viden. Så enkelt er det. Vi ved det, men ingen tør gøre noget ved det.

Sådan sagde Michael Maardt fra det lille forlag KnowWare i 2000, før han tabte konkurrencen til IDG Forlag. IDG blev i 2003 overtaget af Brugsen og skiftede navn til Libris.

De store æder de mindre – sådan er kapitalismen.

- fsk

Større & størst

Kort gennemgang af nogle af de største spillere i den danske bogbranche.

FORLAGET LINDHARDT OG RINGHOF er en fusion af Ascheoug Dansk Forlag og Bonnier Forlagene, der først kommer endeligt på plads i løbet af 2008.

Lindhardt og Ringhof ejer en række stærke forlag: Akademisk Forlag, Børsens Forlag, Sesam, Athene, Alinea, Forlag Mallings Beck, Alfabet, Carlsen og Ascheoug. Desuden driver Lindhardt og Ringhof en række bogklubber, hvoraf de største er Bogklubben 12 bøger, Bogsamleren, Bogklubben Rasmus, Ascheougs bogklub.

Lindhardt og Ringhof har i dag 240 medarbejdere og en årlig omsætning på 640 millioner kr.

Lindhardt og Ringhof er en del af Egmonts mediekoncern, der står bag ugeblade, magasiner, tegneserier, bøger, film, tv-programmer, drift af biografer og tv-stationer samt interaktive spil, spillekonsoller og musik. Egmont udgiver medier i mere end 30 lande, har 4.400 medarbejdere og nåede i 2007 en omsætning på 11,1 mia.

GAD's forretning har fra starten været en kombination af et forlag og boghandel, som er udviklet til en kæde af butikker i de største byer.

GAD udgiver bl.a. fagbøger samt lærebøger til blandt andet de sundhedsfaglige uddannelser. Under forlagsnavnene Gjellerup og Trojka udgives lærebøger inden for jura og erhvervsøkonomi.

I 2007 købte *Indeks Retail* Gads Boghandel. Indeks Retail driver de tre kæder Bog & Idé, Bøger og papir og BOGhandleren, med en samlet omsætning i de tre kæder på 1,3 mia. Nogle af GAD's gamle butikker har beholdt navnet, men reelt skiftet ejer.

GYLDENDAL – NORDISK FORLAG har tilknyttet en række dattervirksomheder: Rosinante, Høst & Søn, Samlerens Forlag, Forlaget Forum, Forlaget Fremad, Hans Reitzels Forlag, Munksgaard Danmark, Academica, Systime, Exlibris, Schultz og Nordisk Bog Center. Samt en ordentlig bunke bogklubber. 2007 blev igen et godt år for koncernen med en omsætning på 878 mio. kr. Resultat før skat blev på 91 mio. kr.

ARNOLD BUSCK – NYT NORDISK FORLAG ejer også forlaget Schönberg og Håndbog for Bygningsindustrien. Arnold Busck-kæden består af ca. 21 butikker fordelt ud over landet. Koncernen omsætter i dag for over 250 millioner kroner årligt.

Propagandakampagne for international intervention i Burma

Af Peter Symonds

Siden cyklonen Nargis ramte Burma, har der været ført en international propagandakampagne for 'humanitær intervention' – det vil sige en krig anført af USA. Hvorfor – og hvad er erfaringerne fra tsunamien i 2004?

Katastrofen, der ramte det burmesiske folk med cyklonen Nargis, har fremprovokeret en ekstraordinær kampagne fra USA og dets allierede i alle internationale medier med krav om, at militærjuntaen åbner landets grænser for hjælp og hjælpepersonale – og for amerikanske militærfly, tropper og krigsskibe.

Igen gøres der forsøg på at intimidere den offentlige opinion med hjerteskrærende billeder af desperate overlevende og af ødelagte byer, akkompagneret af en uophørlig trommen, der fordømmer det burmesiske regime for en utilstrækkelige hjælpeindsats, for dets afsondrethed og dets manglende accept af international, ikke mindst amerikansk, hjælp.

Man må øjeblikkelig stoppe op og minde sig selv om resultatet af lignende 'medmenneskelige' øvelser.

I 1999 blev Kosovo-flygtningenes situation udnyttet af USA og dets allierede til at føre krig mod Serbien og omdanne provinsen til et NATO-protectorat, der i vidt omfang har 'udrenset' det serbiske mindretal.

Samme år udnyttede Australien med opbakning fra amerikanerne indonesisk-støttede militærs vold til at retfærdiggøre militær intervention i Østtimor for at installere et regime, der var sympatisk indstillet over for Canberras økonomiske og strategiske interesser.

I næsten et årti har befolkningerne i begge disse lande levet under forfærdelige betingelser, uden at nogen af deres fundamentale behov er imødekommet.

Ofre for den frygtelige cyklon der ramte Burma den 2. maj

Tragedien og den internationale bekymring

Utvivlsomt har der fundet en enorm social tragedie sted i Burma.

Officielle burmesiske opgørelser anslår tallet af døde og savnede til mere end 60.000. FN embedsmænd anslår dødstallet til mere end 100.000 og antallet af mennesker, som er blevet alvorligt ramt af cyklonen, til næsten to millioner. En stor del af det enorme Irrawadi-delta er blevet ødelagt af flodbølgen, der blev pisket op af cyklonen Nargis, og har overskyldt det lavtliggende land. Hele byer og landsbyer er blevet vasket bort og efterlader scener, som minder om ødelæggelsen, der fulgte tsunamien i december 2004 langs de indonesiske, srilankanske, indiske og thailandske kyster.

Det er også sandt, at den burmesiske junta er et brutalt regime, som gentagne gange har skudt mod anti-regeringsdemonstranter for at bevare sin magt og sine privilegier. Redningsindsatsen er helt sikkert hæmmet ikke kun af landets tilbagestående økonomi, men også af regimets hjertesløse ligegyldighed over for det burmesiske folks tilstand.

Set i lyset af den nuværende mediekampagne må man behandle alle presseforlydender med største varsomhed.

Men der er næppe megen tvivl om, at mange af cyklonofrene overlades til at klare sig selv – helt ligesom det var tilfældet med de overlevende fra tsunamien i 2004 fra regeringernes side i de værst ramte lande.

Imidlertid bør ingen tillægge de bekymrede udtalelser fra Bush-administrationen og dets allierede nogen som helst troværdighed. Den amerikanske udenrigsminister Condoleezza Rice påstod således, at Washingtons hjælp i forbindelse med cyklonen ikke var et 'politisk spørgsmål', men snarere 'et spørgsmål om en humanitær krise'. Problemet er, at den burmesiske regering ikke tillader det internationale samfund at hjælpe dets eget folk, erklærede Rice.

I virkeligheden gives al amerikansk hjælp med politiske betingelser. Bush-administrationen har tilbudt sølle 3,4 millioner dollars i finansiel hjælp og presser på for en invasion af amerikanske embedsmænd, amerikanske hjælpearbejdere og militærpersonale for at varetage nødhjælpsoperationer i stedet for at tillade, at disse udføres af de burmesiske autoriteter. Samtidig fortsætter USA og dets europæiske allierede med at fastholde sanktionerne mod det burmesiske regime, som har indrammet landets økonomiske vanskeligheder. I ugerne inden cyklonen strammede Bush-administrationen dens forbud i forhold til Burma mod handel og investeringer samt indefrysningen af værdier, som alle stadig står ved magt med undtagelse af en mindre lettelse i restriktionerne for finansiel hjælp.

FN som redskab for intervention

Den franske udenrigsminister Bernhard Kouchner foreslog, at FN's sikkerhedsråd blev indkaldt for at leve op til 'sit ansvar for at beskytte' og dermed underkende burmesisk national uafhængighed og levere international hjælp med eller uden juntaens godkendelse.

Cyklon over Burma

'Ansvar for at beskytte'-resolutionen daterer sig historisk tilbage til NATO-krigen mod Jugoslavien i 1999 og blev vedtaget i 2006 som et instrument for stormagterne til at retfærdiggøre militær aggression under påskud af at 'forebygge folkemord, krig, etnisk udrensning og forbrydelser mod menneskeheden'. Kouchners forslag skulle udvide omfanget af sådanne interventioner til også at gælde ved naturkatastrofer som cyklonen Nargis.

Kouchners kommentarer er endnu ikke offentligt blevet støttet af Washington, men forslaget diskuteres tydeligvis i administrationen. Den amerikanske FN-ambassadør Zalmay Khalizad erklærede, at de fleste regeringer var 'krænkede' over det burmesiske regimes langsommelighed med at acceptere international hjælp. Med en hentydning til FN's sikkerhedsråds magtmidler tilføjede han:

"En regering har ansvaret for at beskytte sit eget folk, at sørge for sit folk ... Det burde være logik at acceptere tilbuddet fra det internationale samfund."

Direktøren for det amerikanske kontor for udenlandsk katastrofebistand Ky Luu var endnu mere klar. Han tilkendegav, at ensidig nedkastning af hjælp fra amerikanske militærfly var en af de muligheder, man overvejede, hvis juntaen fortsat nægtede at acceptere amerikansk hjælp. Fire amerikanske krigsskibe er allerede (*11. maj, KP*) på vej til Burma, og flådehelikoptere og lastfly fra luftvåbnet er blevet stationeret i nabolandet Thailand. USA's forsvarsminister Robert Gates kommenterede, at han ikke kunne forestille sig en militær intervention uden burmesisk tilladelse, Forsvarsdepartementets talsmand Bryan Whitman bemærkede:

"Hvis du ikke er blevet spurgt, og det ikke er foreslået, betragtes det som en invasion."

Uanset hvad, så står det helt klart, at den militære mulighed og dens politiske forgreninger aktivt bliver diskuteret.

Den asiatiske tsunami

Som led i kampagnen for at presse den burmesiske junta skabes der en ny mytologi for at fremmale det internationale svar på den asiatiske tsunami i 2004 som en model for hurtig, effektiv

og medfølgende hjælpeindsats fra alle involverede. Der fremstilles i stigende grad modsætninger mellem det burmesiske regime og dets 'demokratiske modparter' i Indonesien, Sri Lanka, Indien og Thailand i 2004.

Enhver objektiv undersøgelse af tragedien i 2004 afslører imidlertid et helt andet billede. De enorme bølger fra tsunamien opslugte forarmede landsbyer hele vejen rundt om den bengalske kyst den 26. december. I flere dage magtede USA's præsident Bush, den britiske statsminister Tony Blair og andre verdensledere ikke at komme med en eneste udtalelse om katastrofen, mens antallet af døde løb op i titusindvis. Da de endelig afbrød deres ferier, blev deres kollektive foragt for ofrenes skæbne afsløret med deres mekaniske kommentarer og patetiske tilbud om hjælp.

Det var først efter en sand strøm af sympati og donationer fra arbejdende mennesker over hele verden, der var forfærdede over omfanget af katastrofen, at USA og nogle stormagter begyndte at reagere.

I de værst ramte lande blev nødhjælpsbestræbelserne lammet af bureaukrati og politiske dagsordener, både fra de lokale regimers side og fra donorlandene. De indonesiske og srilankanske regeringer har ført en langvarig og brutal krig mod separatistbevægelser og var ekstremt modvillige over for at tillade hjælpeorganisationer, for ikke at tale om udenlandsk militær, adgang til katastrofeområderne. I stedet for at yde hjælp til ofrene udnyttede det indonesiske militær mulighederne for at intensivere operationerne mod oprørere i Aceh-provinsen. På Sri Lanka brød alle forsøg på at etablere en fælles hjælpeinstans med frihedsbevægelsen De tamilske tigre (LTTE) på basis af våbenhvilen fra år 2002 sammen i bitre offentlige beskyldninger mod enhver anerkendelse af separatisterne.

Den indiske regering insisterede på, at den ville kontrollere sine egne nødhjælpsoperationer, og afslog ethvert forslag om, at udenlandsk militær skulle involveres. Det indiske militær var især følsomt over for tilstedeværelsen af internationale hjælpearbejdere på øerne Andaman og Nicobar, som var blandt de hårdest ramte områder, på grund af placeringen af strategiske flåde- og flybaser her. Mere end tre år efter lever

tusindvis af tsunami-ofre på disse øer, såvel som i andre dele af Indien, Indonesien og Sri Lanka, stadig under usle betingelser i midlertidige beboelser.

Ingen i de herskende kredse i USA eller Europa foreslog dengang, at en militæroperation skulle iværksættes for at tilsidesætte indisk suverænitet eller foretage ensidige nedkastninger over Andaman-øerne og Nicobarerne. I Sri Lankas og Indonesiens tilfælde tillod regeringerne til sidst amerikansk militær at bistå i hjælpeoperationer på deres territorier. I begge tilfælde var Washingtons formål politisk – nemlig at opbygge tættere arbejdsforbindelser med militæret i de to lande og skabe den præcedens, som nu påberåbes for at udøve pression imod den burmesiske junta. Den amerikanske udenrigsminister Rice fortalte åbent i januar 2005 senatskomiteen for udenrigsforbindelser, at tsunamien gav "*en vidunderlig lejlighed for at vise ikke kun den amerikanske regerings, men hele det amerikanske folks hjerte ... Og jeg tror, det har givet en stor dividende for os*".

Rice udtaler nu, at amerikansk hjælp til Burma 'ikke er en politisk sag', men Bush-administrationen er opsat på at forvandle den seneste naturkatastrofe til en ny politisk 'lejlighed' til at fremme sine strategiske og økonomiske interesser i regionen.

Strategiske interesser

Den burmesiske juntas beslutning om selektivt at acceptere hjælp fra venligt indstillede lande som Kina, Indien og Thailand, og ikke fra USA, er næppe overraskende. Bush-administrationen har gjort meget lidt for at hemmeligholde den kendsgerning, at den ønsker et regime-skifte i Burma – en fjernelse af militærregimet og dets udskiftning med en regering styret af oppositionslederen Aung San Suu Kyi, der er mere medgørlig over for Washingtons interesser og for at åbne landet for udenlandske investeringer.

Når USA retter sigtekornet mod juntaen, har det intet at gøre med demokratiske rettigheder eller det burmesiske folks velfærd. Washingtons fjendtlighed over for det burmesiske regime er motiveret af dets tætte forbindelser til Kina, der betragtes som USA's potentielle hovedrival. I de sidste otte år har Bush-administrationen forfulgt en stra-

tegi med at styrke militære bånd og etablere baser i en kæde af lande rundt om Kina, fra Sydkorea og Japan til Filippinerne, Australien og Indonesien og videre til Indien, Pakistan, Afghanistan og de centralasiatiske republikker.

Burma er vigtigt hul i USA's bestræbelser på at lukke Kina inde. Landet er placeret tæt på det strategiske stræde fra Malacca – den store søvej, der forbinder Nordøstasien, Kina iberegnet, med energiresourcer fra Mellemøsten og Afrika. Kontrollen over sådanne 'stopklodser' har længe været centralt for de amerikanske flådeplaner. Kina har assisteret Burma med at anlægge forskellige flådefaciliteter og regner med adgang til burmesiske havne som en del af dets bestræbelser på at beskytte skibslaster, der er vitale for dets økonomi.

De internationale medier kritiserer allerede Kina for ikke at lægge mere pres på sin allierede for at få den til at åbne op for international hjælp. Den amerikanske udenrigsminister Rice ringede i ugen efter katastrofen til sin modpart i Beijing for at skubbe på den kinesiske regering for at lægge større pres på Burma. Hvis Bush-administrationen skulle beslutte sig til at presse på for en FN-resolution for intervention, vil Beijing hurtigt blive et mere direkte mål for bagvaskelse.

Kina har modsat sig alle skridt for at rejse spørgsmålet om naturkatastrofen i FN's sikkerhedsråd.

Der er også en videre økonomisk dagsorden bag Washingtons fjendtlighed over for juntaen i Burma. I årtier har juntaen fastholdt en i vidt omfang indelukket og isoleret økonomi, hvor militært styrede virksomheder stadig dominerer nøglesektorerne. For ameri-

Der er en velorganiseret kampagne i gang for et 'regimeskift' i Burma til fordel for USA

kanske firmaer er landet en ny potentiel kilde til billig arbejdskraft såvel som til kritiske ressourcer, heriblandt olie og gas. Den amerikanske administration har i total tavshed tilladt olieselskabet Chevron at fortsætte sine multimilliarddollars-investeringer i Burma – men sådanne operationer hindres af dårlige forbindelser mellem de to lande.

Hvorfor katastrofen rammer de mest sårbare

Bush-administrationen er ikke mere motiveret af humanitære bekymringer i Burma, end den er i Irak eller Afghanistan. Ved afvisningen af de seneste løgne og hykleriet fra Det hvide Hus må de grundlæggende spørgsmål, der er

involveret, også rejses.

Hvorfor rammer sådanne katastrofer gang på gang de mest sårbare dele af jordens befolkning? Hvorfor fortsætter sygdom, hungersnød og fattigdom med at hænge masserne i Asien, Afrika og Latinamerika?

Midlerne findes til at afskaffe lidelser og fattigdom såvel som at minimere følgen af naturkatastrofer som cyklonen Nargis. I løbet af de sidste tre årtier har globaliseringen af produktionen i umådelig omfang udvidet menneskeheden økonomiske kapacitet til at etablere grundlaget for rationel planlægning og udnyttelse af ressourcerne på verdensskala til at sikre en anstændig levestandard for folk overalt på kloden.

Under kapitalismen udnyttes den enorme økonomiske og videnskabelige kapacitet til at skaffe profitter til de få, mens den overvejende majoritet, indbefattet i de store industrialiserede lande, kæmper for at overleve fra dag til dag.

Fattigdom og arbejdsløshed er ikke en fejltagelse. Den store andel af fattige i by og på land i verden er et grundlæggende karaktertræk ved verdenskapitalismen. De danner en enorm reservearmé af arbejdere, der bruges til konstant nedtrykning af arbejderklassens lønninger og levevilkår på internationalt plan. De eneste metoder til at afskaffe den enorme og voksende afgrund mellem rig og fattig er gennem en revolutionær omstrukturering af samfundet efter socialistiske retningslinjer, så den overvældende del af menneskeheden brændende behov går forud for de fås profitbehov.

Oversat af Kommunistisk Politik efter Global Research 11. maj 2008

Mere end hver tredje tyske lønarbejder er fattig

Svælget imellem rig og fattig bliver stadig større i Tyskland. Det fremgår af forbundsregeringens tredje fattigdoms- og rigdomsrapport, som 19. maj blev fremlagt i Berlin af Tysklands socialdemokratiske arbejdsminister Olaf Scholz.

Ifølge Scholz kan 13 procent af de 82 millioner tyskere betegnes som fattige, medens andre 13 procent kun kan holdes væk fra den officielle fattigdomsgrense ved hjælp af tilskud i form af sociale ydelser.

Ifølge EU's definition er man fattig, såfremt man har mindre end to tredjedele af den gennemsnitlige indkomst til rådighed. I Tyskland svarer det til 781 euro (5.800 kr.) netto om måneden.

Den gennemsnitlige årlige bruttoløn sank i undersøgelsestidsrummet fra 2002 til 2005 fra 24.873 euro ned til 23.864 euro. Det svarer til 4,7 procent – og så er der ikke taget hensyn til forbrugerprisstigninger.

Ifølge rapporten lå indtægten hos mere end en tredjedel af ikke-selvstæn-

digt beskæftigede under den officielle fattigdomsgrense!

Rapporten bliver ifølge avisen Junge Welt modtaget med vrede fra fagforeninger og sociale bevægelser. Der tales om 'skræmmende tal-scenarier', der må reageres imod. Ud over forholdsregler imod lavtløn stilles der krav om at modvirke den massefattigdom for de ældre, som nu også er en realitet eller på stærkt på vej.

Som konsekvens af rapporten krævede de fleste en forhøjelse af "Hartz IV"-taksterne.

'Kommunistisk Parti' i åbent reformistisk udskred

Fra frafald fra marxismen til forræderi mod arbejderklassen

Det står skidt til med kommunismen i 'Kommunistisk Parti'

Det er en gammel sandhed, at frafald fra marxismen-leninismens principper betyder kommunisters forvandling til reformister. Når de revolutionære principper forkastes, ligger vejen åben for forræderi mod arbejderklassen. Det er ofte set. Og det bekræftes også af det ret nydannede 'Kommunistisk Parti', der i storkonflikten var oppe til sin svendep prøve – og kiksede med et brag.

Partiet er en sammenslutning af resten af det nu nedlagte DKP/ML og en fraktion fra KP i Danmark ('Kommunistisk Parti i Danmark'), der blev sprængt under den såkaldte 'kommunistiske samlingsproces'.

Dannelsen af KP vakte forhåbninger hos nogle om en ny styrket kommunistisk bevægelse, som ikke mindst blev forstærket af partiets kraftige enheds-demagogi.

KP har tillidsfolk både i FOA og BUPL og har haft mulighed for at bevæge tingene i en anden retning end de fagpampere, der optræder som strejkeslagtere. Partiet valgte imidlertid ikke at udnytte disse muligheder, men sluttede i stedet op bag fagtoppen i FOA i bedraget mod arbejderklassen i forbindelse med det forlig, Dennis Kristensen afsluttede med KL.

Hvad for et 'Kommunistisk Parti'?

Det revolutionære DKP/ML blev sprængt for 11 år siden i juni 1997. Arbejderpartiet Kommunisterne (APK) blev grundlagt i april 2000 for at fastholde og videreudvikle den revolutionære kommunistiske linje i et nyt årtusinde, mens ledergruppen i rest-DKP/ML gjorde op med partiets revolutionære linje og erstattede den med revisionisme.

Men op til og i en rum tid efter bruddet kunne det være vanskeligt for mange – specielt udenforstående – at gennem-

skue de forskellige brudflader, selvom disse var principielle og ideologiske i deres karakter.

Det blev ikke lettere, da begge parter hævdede at fastholde marxismen-leninismen og anklagede den anden part for at svingte. Banen blev tilmed mudret med personangreb på den tidligere ledelse.

En meget væsentlig brudflade var opbygningen af et stærkt kommunistisk parti på grundlag af marxismen-leninismen, herunder en forståelse af begrebet 'kommunistiske kadre'.

Som nævnt hævdede begge fløje, at de stod fast på marxismen-leninismen. Det senere flertal ville tilmed skrive det med kursiv og fed skrift – og gerne gentage det i uendelighed.

Efter bruddet proklamerede den sejrende fløj, at de i løbet af kort tid ville opbygge 'det kommunistiske masseparti'. Hvorvidt de i dag rummer en opfattelse af, at de har nået målet, er ikke til at sige, men i givet fald er det bestemt ikke i en leninistisk betydning.

Kommunistisk Politik har tidligere behandlet dette spørgsmål og DKP/ML's måde at forsøge at løse det.

Det er en kendsgerning, at rest-DKP/ML har brugt år på at *forhandle* med forskellige revisionistiske, opportunistiske organisationer. Det mandede som bekendt ud i en splittelse af KP i Danmark, hvor en mindre gruppe pudsigt nok, men meget betegnende, spaltede sig ud under navnet 'Kommunistisk Samling'. Efter kort tid smeltede de sammen med DKP/ML i 'Kommunistisk Parti'.

En meget væsentlig målestok for dette projekt ville blive deres holdning til strategien om *det antimonopolitiske demokrati* – en idé om fredelig overgang til socialisme, som blev stadfæstet i DKP's program i midten af 70'erne, og som marxist-leninisterne altid har betragtet som en revisionistisk strategi og et revisionistisk program. Altså en ikke brugbar vej, der i værste fald vil resultere i borgerskabets blodige nedslagtning af folket og projektet, nøjagtigt som man erfarede i

Chile, hvor Allende forsøgte denne model.

Marxist-leninister har altid hævdet, at revolutionen vil have en voldelig karakter, idet borgerskabet aldrig vil give magten fra sig frivilligt.

Hvordan kunne DKP/ML og Kommunistisk Samling nu forenes om en strategi for socialismen, når de angiveligt stod på to så antagonistiske holdninger?

Det klarede man såmænd meget let. *Det antimonopolitiske demokrati* bliver slet ikke nævnt i partiprogrammet som strategi; det slår i stedet fast, at revolutionen godt kan få en fredelig udgang. To uforenelige linjer havde fundet de passende formuleringer, der hver for sig "ikke havde givet køb på principper". Ethvert almindeligt tænkende individ kan regne den ud.

To uforenelige modsætninger kan dog ikke forliges. Ild og vand kan ikke sammen – én af dem sejrer. Revolutionære og revisionistiske ideologier kan ikke sammen – én af dem sejrer. I dette tilfælde var det revisionismen, der løb af med sejren, hvilket ikke kunne skabe forundring. Det var grundlæggende dette spørgsmål, der blev afgjort på DKP/ML's partikongres i 1997.

KP anno 2008: Ordinær reformisme

Nu er der forløbet nogle år efter sammensmeltningen til Kommunistisk Parti. Man hævder – hvilket man i sagens natur er nødsaget til, og hvilket selvopfattelsen meget vel kan være – at partiet står på revolutionære positioner.

Det vil så være relevant at se de principielle holdninger lidt efter i sømmene. Til det brug afdækker partiorganet Dagbladet Arbejderen den 1. maj faktisk nogle spændende vinkler.

Lad os starte med kronikken af partiformand Jørgen Petersen under overskriften '*Solidaritets bliver aldrig forældet*'. Han forholder sig naturligt nok til den igangværende overenskomstkon-

flikt og fagbevægelsens rolle til den. Det vil jeg vende tilbage senere.

I det sidste afsnit, 'Opposition efterlyses', slår han fast, at de nyligt offentliggjorte teser fra Socialdemokraterne ikke er gangbare. Han konstaterer, at "hverken Mette Frederiksen eller Helle Thorning Schmidt forholder sig til de grundlæggende krav fra velfærdsbevægelsen og de offentligt ansatte i konflikt".

Det kan kun en tåbe være uenig i, hvorfor Jørgen Petersen gerne vil belære Socialdemokraternes ledelse om den rigtige vej:

"Det er velfærdsbevægelsen, som har givet SF vind i sejlene – ikke omvendt."

Kom nu til fornuft, kære Helle, kan man høre mellem linjerne.

Hvis man mener, det er en overfortolkning, skal man blot læse få linjer længere frem:

"På den platform, som udvikles i kampen for den kollektive velfærd, må også grundlaget for en ny regering skabes. Ellers vil den blot ende som en kortvarig parentes i historien, der trækker spor af frustration efter sig.

Der er brug for en ny regering og en ny politik. En politik, som kan sætte en kurs for Danmark. En kurs for kollektiv velfærd. Solidaritet bliver aldrig gammeldags."

Sådan!

Velfærdsbevægelsen og dens grundlag skal bruges til dannelsen af en ny regering – ikke et ord om et andet samfund, et socialistisk samfund efter en samfundsomvæltning kaldet revolution. Hvordan forestiller Jørgen Petersen sig en regering i et kapitalistisk Danmark, der vil gennemføre kollektiv velfærd – og får lov af borgerskabet?

Det antimonopolitiske demokrati runger fælt.

Forsvar fagtoppene

Lad os vende tilbage til overenskomst-situationen og fagbevægelsens rolle.

For marxist-leninister har arbejderaristokratiet altid været en bestanddel i klasseanalysen. Dette lag er et korruperet lag i arbejderklassen, der i interesser og tænkning har forladt arbejderklassen og overgået til borgerskabet. Toppen af dansk fagbevægelse er et meget tydeligt udtryk for dette. Det gælder deres lønninger, honorarer, ben i form af bestyrelsesposter

'KP'-ledelsen lovpriser FOAs magre overenskomst, som vil blive ædt op af prisstigninger, men vover ikke klart at anbefale et ja

i pensionskasser (hvor de også forvalter medlemmernes penge), aftrædelsesgodtgørelser og pensioner, som vi sidst har set et grotesk eksempel på med Tine Auvig-Huggenberger, LO's tidligere næstformand. Deres levestandard står ikke tilbage for borgerskabets.

Det gør deres holdninger heller ikke. Når de forlader fagbevægelsen, står portene stadig åbne i store selskabers bestyrelser. Deres konstante rådne overenskomsttafter og forlig om dette og hint afdækker i praksis dette. Leden i arbejderklassen ved dem er udtalt, og de graver deres egen grav – og understøtter desværre gule og kristelige fagforeninger – ved deres fortsatte praksis og linje.

Det har altid været et vigtigt princip for marxister-leninister, at det ikke nytter med appeller til disse forrædere. Enhver kamp må føres på trods af dem – til tider i konfrontation med dem.

Revisionister har altid holdt hånden over disse ledere i det hellige princip om "enhedsfagbevægelsen". Når kritikken endelig er faldet, har den altid haft et forsonende appellerende indhold. Det er tydeligt i dag, ligesom det var meget tydeligt i DKP's storhedstid i 70'erne og 80'erne.

Jørgen Petersen skriver i samme ovenfor nævnte kronik om den aktuelle overenskomstkonflikt og fagbevægelsens rolle:

"Den samlede fagbevægelse må nu give FOA og Sundhedskartellet en uforbeholden støtte. Tiden skrider på enhed og klare politiske budskaber i en politisk situation, hvor den kollektive velfærd og den danske model er truet fra flere sider."

Ja, Jørgen Petersen, formand for 'Kom-

munistisk Parti': Vores velfærd er truet fra flere sider – også fra arbejderaristokraterne i dansk fagbevægelse! Hvorfor giver du så ikke et klart budskab, som tiden skrider på? Hvorfor proklamerer du – fuld af illusioner – at, "den samlede fagbevægelse må give FOA og Sundhedskartellet en uforbeholden støtte"?

Det er en klar tilkendegivelse af viljen til forræderi: Fagtoppens og ikke arbejderklassens interesser er i sidste ende, hvad der tæller, og hvad KP slås for.

OK-forræderi

Til gengæld må vi give Jørgen Petersen og 'Kommunistisk Parti' et cadeau på vurderingen af overenskomstkonflikten:

"Der er rekordstore overskud på de offentlige budgetter. Der er stor mangel på arbejdskraft. Der er bred opbakning i befolkningen. De offentlige ansatte har længe rustet sig til konflikt. Det er en optimal situation. Hvis ikke det er nu, man skal kæmpe, hvornår er det så?" spørger Jørgen Petersen i 1. majnummeret af Dagbladet Arbejderen.

Hvor er vi dog enige! Kommunistisk Politik har flere gange beskrevet situationen som unik. Vi er 100 % enige. Der er al mulig grund til at kæmpe, og styrkeforholdet peger til klar fordel for de strejkende.

Hvad skete så? Arbejderaristokratiet meldte sig på banen i form af FOA's formand Dennis Kristensen, som uopfordret ønskede forhandling og indgik forlig på maksimalt to en halv promilles forbedring. Det blev med et flertal i FOA's hovedbestyrelse senere vedtaget med 49 for, 12 imod og fem blanke.

Kommunistisk Politik kaldte det et klokkeklart pamperforræderi. Den faglige kommentar beskrev forliget således:

"Resultatet nærmer sig ikke mandeløn til kvindefag. Det ikke så meget som snuser til det. Lønstigningen vil med overvejende sandsynlighed være spist op af inflationen de næste tre år. Hvad der er endnu mere grotesk, er, at det vil øge lønspredningen inden for FOA's interne rækker. Lønstigningerne gives nemlig procentuelt. De højest lønnede får mest – de lavest lønnede mindst.

Dennis Kristensen: Hvor blev lige-lønnen af?"

Den bedømmelse er Kommunistisk

Parti bestemt ikke enig i. I Dagbladet Arbejderen kunne man den 6. maj læse bedømmelsen ”*Strejke sprænger rammen*” som overskrift. I artiklen fortsættes:

”*Tre ugers strejke har ikke været forgæves. Rammen er sprængt.*”

Mari-Ann Petersen, medlem af Kommunistisk Parti og fællestillidsrepræsentant for hjemmeplejen i København uddyber:

”*Vi afventer selvfølgelig den konkrete forligstekst, inden vi fester. Men de foreløbige udmeldinger tyder på, at vi har vundet en sejr gennem vores strejke. Arbejdsgivernes ramme på 12,8 procent er sprængt, og det var derfor, vi gik i strejke.*”

Nuvel, det var for at sprænge rammen, man gik i strejke. Det var to en halv promille nok til. Hvad betød kravene, som ville kræve omkring ti pct. mere: respekt for vores fag, mere i løn (5.000 kr. om måneden) og flere hænder – eller mandeløn til kvindefag?

- *Selvom der stadig er langt igen til, at vi får reel ligeløn, så er det en dejlig følelse at være med til at vise, at det nytter at slå, tilføjer Mari-Ann Petersen.*

Var det det, Jørgen Petersens ”*optimale situation*” skulle udnyttes til?

Var det det, der skulle på bordet for at tilfredsstille det ”*revolutionære*” kommunistiske parti?

Seks dage og to en halv promille tidligere havde Jørgen Petersen spurgt:

”*Hvis ikke det er nu, man skal kæmpe, hvornår er det så?*”

Hvornår skal vi næste gang kæmpe, hr. Jørgen Petersen, formand for Kommunistisk Parti?

De marxistisk-leninistiske principper er gået af fløjten i KP. De revisionistiske har vundet 100 pct. indpas. En udenfor stående fristes til at spørge: Hvad adskiller KP og Kommunistisk Parti i Danmark (KPiD)? Hvad forhindrer en hurtig sammenslutning?

Hvori adskiller I jer fra det daværende DKP og dets antimonopolitisk demokrati, som var en af grundene til stiftelsen af DKP/ML, hvis 20-årige revolutionære periode mange af jer var medlemmer i?

Flemming Jensen

Medlem af APK,

Arbejderpartiet Kommunisterne

Kammerat Francisco Caraballo er fri!

Det har taget hele fjorten år, før det glade budskab om løsladelsen af Francisco Caraballo kom. Men nu er han fri!

I mellemtiden er han blevet 71 år gammel. Caraballo blev arresteret i juni 1994. Han blev idømt 29 års fængsel af regimet i Bogota som første sekretær i Colombias Kommunistiske Parti (m-l) og kommandant i Folkets befrielseshær EPL, partiets væbnede gren. (Der har i mere end 40 år raset en borgerkrig imellem det reaktionære, USA-støttede oligarkis hær og dødseskadroner på den ene side og guerillabevægelserne FARC, ELN og EPL i Colombia).

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (IKMLPO) har helt siden arrestationen ført en international kampagne for at få Caraballo løsladt.

Kommuniké fra IKMLPO

Koordinationskomitéen for Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (IKMLPO) bekendtgør med følelse og revolutionær glæde, at vor kære og respekterede kammerat Francisco Caraballo er løsladt på prøve med virkning fra den 18. april.

Caraballo (71) har tilbragt fjorten år bag murene i en sikringsanstalt. Hele den tid har han bevaret sin værdighed og revolutionære beslutsomhed, som en kendt kommunist. Hans moral blev ikke svækket, og modgang fik ham aldrig til at give op, trods de hårde forhold han måtte leve under.

Vi gør ordene fra eksekutivkomitéen i

Colombias Kommunistiske Parti (marxist-leninister) til vore:

”*... Den betingede frihed for kammerat Caraballo er en sejr, som skyldes international solidaritet, IKMLPO, venstrekræfterne og de demokratiske kræfter i Colombia og i hele verden. (...) Vi må fortsætte kampen for fulde frihedsrettigheder for kammerat Caraballo, og vi må få de hundredvis af politiske fanger og krigsfanger ud af Uribes fangehuller.*”

Vi udtrykker vores solidaritet og broderskab med Francisco Caraballo, hans kone og hans sønner, såvel som med vore brødre og søstre i Colombias Kommunistiske Parti (m-l) og alle demokratiske og folkelige kræfter blandt vort colombianske broderfolk.

Længe leve den proletariske internationalisme!

Koordinationskomitéen

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (IKMLPO)

20. april 2008

Advarer Colombia mod baseflytning

Venezuelas præsident Hugo Chavez har i klare vendinger advaret Colombia imod etablering af en militærbase op ad grænsen til Venezuela og udtaler, at en sådan handling vil blive opfattet som en ’aggression’ og som et udtryk for, at Colombia truer med at føre krig mod Venezuela.

- *Vi vil ikke tillade den colombianske regering at overgive La Guajira til imperiet, udtalte Chavez med slet skjult hentydning til USA i en tale 14. maj til venezuelanske soldater.*

Udtalelsen kommer, efter at Washingtons topdiplomat i Bogota, ambassadør William Brownfield, for nylig har antydnet, at USA’s militærbase i Ecuador kunne blive flyttet til La Guajira-regionen.

USA får stadig større militærproblemer i sin ’baggård’. Efter valget til præsident i Ecuador gjorde den venstreorienterede præsident Rafael Correa det klart, at USA’s tiårige baseaftale, som udløber næste år, ikke vil blive fornyet.

Antifascistisk, Antiimperialistisk ungdomstræf 2008

Fra d. 12-18 juli løber sommerens allerfedeste politiske begivenhed af stablen. Det er et ungdomstræf for antifascister og antiimperialister i alle afskygninger, der foregår i skønne omgivelser på midtsjælland.

Vi samler unge aktivister, teoretikere og gadekæmpere til en uges revolutionær erfaringsudveksling, debat, fremtidsplanlægning, hygge og fest. Vi sætter fokus på imperialismen og modstandskamp, terror-

love og muslimhætz, kampen mod EU, de offentligt ansattes kamp, kvindekamp og retten til fristeder. Og sammen skaber vi en bedre verden.

Træffet koster kun 999 kr for ophold og mad.

Tilmelding/ yderligere oplysninger sker på: dku@dku99.dk

Lørdag 12/7 Velkommen

10-12: Ankomst til lejren, indskrivning.

13-14: Velkomst

13-19: Imperialismen, live rollespil

20-??: Velkomstfest!

Søndag 13/7 Gi' os Danmark tilbage

9-12: Workshops: Lær at ændre verden. Vælg mellem forskellige

kreative, praktiske og udviklende aktiviteter som fx foto, grafisk design, historiefortælling, drama, T-shirt trykkeri og meget mere...

13-15: Politistat og terrorlove. Oplæg og workshops

16-19: Undertrykkelse, racisme, muslimhætz. Oplæg og workshops

20-??: Vi spiller spil og hygger

Mandag 14/7 Nej til unionsstat

9-12: Workshops: Lær at ændre verden...

13-19: Vi blev snydt for en folkeafstemning, hvad gør vi nu? Debat og oplæg.

20-22: Forberedelse til aktionsdag.

Tirsdag 15/7 Ord uden handling er uden betydning Aktionsdag

9-19: Aktionsdag. Så ryster vi Sjælland.

20-??: Bålhygge

Onsdag 16/7 Kvindekamp i dag!

9-12: Workshops: Lær at ændre verden...

13-19: Kvindekampen er tilbage. Debat og oplæg.

20-??: Rundboldturnering

Torsdag 17/7 Fristeder alle steder

9-12: Workshops: Lær at ændre verden

13-19: Hvordan sikrer vi Ungdomshus og fristad. Hvordan får vi flere fristeder alle steder. Debat, workshops og oplæg!

19-??: Afskedsmiddag og fest med live-musik.

Fredag 18/7 Farvel

9-10: Hjemrejse

Åbent brev til Folkefronten til Palæstinas Befrielse (PFLP) Al-Nakba: 60 år er nok

Vi hilser **Folkefronten til Palæstinas Befrielse (PFLP)** i kampen for en sekulær stat for folket i landet fra floden til havet. En demokratisk, sekulær stat for alle.

Udvidelsen af staten Israel har skåret sig tværs gennem landet; delt det, isoleret dets byer og folk. Den 'zionistiske' apartheid forandrer palæstinensisk uafhængighed til ubrugelig fiktion.

I november 1947 vedtog FN en delingsplan for Palæstina, støttet af imperialismen og af Sovjetunionen, men under protest fra palæstinenserne og de arabiske lande. Den 15. maj 1948 blev staten Israel udråbt – en stat baseret på terror og etnisk udrensning af et folk, det palæstinensiske.

Mere end 726.000 blev fordrevet fra deres byer, landsbyer og deres land. Tusinder flygtede i skibe fra Haifa og til fods med børn og gamle fra Tulkarem og Jaffa og al-Ramle og

fra alle byer og landsbyer i deres land. Mere end 430 landsbyer blev angrebet af væbnede zionistgrupper, og der var massakrer i mange. Ubevæbnede, som palæstinenserne var, var der ingen anden udvej end at flygte.

Siden da har flygtningene og deres børn og deres børnebørn levet i eksil. Denne endeløse tragedie må have en ende. Fortidens katastrofe, *al Nakba*, må erstattes af en fremtid for alle.

Der bliver ingen fred i Mellemøsten, før zionismen er bekæmpet, før en demokratisk, sekulær stat for alle har set dagens lys, og før flygtningene kan vende tilbage. Støt derfor **Folkefronten til Palæstinas Befrielse (PFLP)** og alle andre demokratiske kræfter, som kæmper for et frit og demokratisk Palæstina.

Foreningen Oprør
14. maj 2008

Løkkehjulet snurrer

Bakken er forlængst åbnet og på snart hvert gadehjørne er der en spillehal. Overalt forhandles lotto- og tipskuponer og udenlandske spil melder deres ankomst over nettet med store reklamer i gadebillede. Jeg har med skam at melde aldrig haft lyst til at spille om penge. Det gav ligesom sig selv efter et par lektioner i sandsynlighedsregning, at sandsynligheden for at vinde var minimal, for ikke at sige, ikke til at få øje på. Men de manges indskud giver synlige resultater for de meget få, og så fortsætter spillet.

Det er fristende at tro, at Anders Fogh Rasmussen spiller højt spil, hvor han forventer at vinde den store gevinst: Et præsidentpalads eller en NATO-borg i Europa, hvor han kan invitere sin gode ven George Bush til fødselsdag i passende omgivelser. Det har givet anledning til et nyt spil i kulissen, om hvem der skal overtage regeringsmagten. Endog kongehuset spiller ud med en udmelding fra Frederik om, at kongehuset skal respekteres. Det er dog svært at forstå i disse tider, hvor andre mennesker på offentlig forsørgelse ikke er i kridthuset.

Cirkus Danmark har mange numre til at aflede opmærksomheden fra alvorligere sager, såsom økonomisk verdenskrise, eskalerende miljøkatastrofe, EU's omdannelse til forbundsstat. Ikke sådan at for-

stå, at begivenhederne desangående ikke omtales, de får blot en mindre fremtrædende plads i mediebilledet.

Birte Rønn Hornbeck spillede cirkusklovnen, så Dansk Folkeparti blev klædt af til skindet. Gad vide om hun bare venter på, at tiden er gået til hun har optjent sin pension? Anders bankede dog sin skat på plads, så nu er hun vimset ind i geledet til glemselen.

DR afslører det ene *sture nummer* efter det andet, med hemmelige kameraer og luskede opringninger. Her ser du dagens Snyd Og Bedrag, hvor *de kloge narrer de mindre kloge* med store menneskelige omkostninger til følge. Klovnen græder en lille tåre: hvor er det synd for ofrene. Systemet der muliggør dette får mindre opmærksomhed.

Forbigående, aftrådte og nednormerede embedsmænd og valgte i de tidligere amter og kommuner tager hævn over Lars Løkke Rasmussen og afslører den ene lille flig af en korrump og umoralsk vogter af landets finanser efter den anden. Misundelsen ligger lige under overfladen. De fleste af dem ville ikke have haft nogen skrupler ved at gøre det samme, hvis de kunne.

Men nu er låget gået af den offentlige mening, og det kan meget vel ende med

at Lars kommer til at hænge i sin egen Løkke ved siden af Brixtofte. Mmen gør han det burde Anders også få problemer med sit projekt. Det er her ligheden med spillene kommer ind i billedet. Lur mig om ikke de mange bliver taberne igen, mens den store gevinst bliver uddelt med pomp og pragt.

Det er, som om den ulidelige mangel på respekt for andre mennesker, for samfundets ve og vel, for befolkningens sundhed og trivsel på den lange bane smitter af på den offentlige moral. Når de valgte, der har påtaget sig ansvaret, ser på deres egne interesser først og vrider loven, så den passer i deres kram, hvorfor skulle vi andre så tage lov og orden alvorligt?

Se det er værdikamp.

GBe

Stævning mod regeringen

En gruppe på 26 borgere med det tidligere EU-parlamentsmedlem professor Ole Krarup har anlagt sag mod regeringen for grundlovsbrud i forbindelse med Lissabontraktaten. Kan det bremse den danske tiltrædelse af traktaten?

Danmarks endelige accept finder sted ved "deponering af ratifikationsinstrumentet", som det hedder i Udenrigsministeriets sprog. Ratifikationsdokumentet er et højtideligt dokument der underskrives af Hendes Majestæt Dronningen. Når dette er sket, overbringes dokumentet til udenrigsministeriet, og ambassadøren i Rom vil herefter stå for den endelige deponering. Denne deponering vil finde sted i nærmeste fremtid.

Kan man det? Sådan spørger Ole Krarup på vegne af den gruppe der har sagsøgt regeringen for grundlovsbrud. Han tilføjer:

- Selvom deponeringen gennemføres, må regeringen overfor EU tage det forbehold, at der verserer retssag om ratifikationens gyldighed, som kan munde ud i at den danske ratifikation kendes ugyldig.

- Sagsøgerne opfordrer derfor regeringen til at deponere med det anførte forbehold, siger Ole Krarup og fortsætter:

- Hvis regeringen ikke selv underretter de øvrige regeringer i EU om denne retssag, så vil sagsøgerne sikre at det sker.

OKTOBER BOGBUTIK

København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Man til fre 16 – 19

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Solidaritetstiden er nu

Pædagogernes nej til BUPL's og Klos magre forlig var en streg i regningen for de offentlige arbejdsgivere, der straks greb til de skrappe midler. Nu skal der lockoutes fra 17. juni, besluttede KL på pædagogernes første strejkedag. Pædagogernes kampvilje skal overtrumfes med brutale kampmidler – og en lockout er brutal – som i dette tilfælde rammer omtrent samtlige landets vuggestuer, børnehaver og institutioner.

KL har med et slag optrappet konflikten mod pædagogerne til fuld styrke. KL's formand venstreborgmesteren Erik Fabrin fra Rudersdal Kommune (whiskybæltet) og den konservative borgmester Mads Lebech (Frederiksberg), synes ikke at de kan være andet bekendt overfor børnene og deres forældre end at lukke institutionerne. Det eneste mulige alternativ hertil er nemlig ifølge dem at skære ned på andre områder.

Med lockoutvarslet og KL's og regeringens øvrige udmeldinger skal det gøres klart, at pengekassen er hermetisk lukket, når det gælder om at løfte lønnen til de ansatte på gulvet. Strejkekasserne skal tømmes, er mottoet.

Men det er en tom trussel, der højst kan skræmme en faglig leder, der tror at strejkekasserne er en ekstra garanti for hans løn og pension. En lockout vil ramme bredt i samfundet, resten af den offentlige sektor og også den private. Det er ikke meningen, den skal gennemføres, for hverken KL eller regeringen vil kunne holde til det.

KL fører sig på den ene side frem som hårde arbejdsgivere, der intet vil give til de ansatte, og i samme åndedrag opfører sig den sig som talsmænd for de egentlige arbejdsgivere – regeringen - når de hævder, at kassen er tom, selvom alle ved at der er penge nok i den offentlige kasse til et fortjent og forsinket lønløft.

Under skiftende regeringer har staten

De faglige ledere må 'hjælpes' til at gå i kamp Lockout-truslen må besvares med sympatikonflikter og optræning af aktionerne

Faglig kommentar

og kommunerne ført en politisk dagsorden, der skal ødelægge de offentlige arbejdspladser, og her spiller dårlige løn- og arbejdsforhold en vigtig rolle i planerne for nedslidning og privatisering.

De privatkapitalistiske arbejdsgivere i DA har det som en udtalt målsætning, at lønnen i det offentlige ikke måtte være i konkurrence med jobs i det private, og det er en holdning, der deles af Fogh regeringen. For det stadig kønsopdelte arbejdsmarked betyder det især, at de store offentlige kvindefag er udset til en kronisk taberrolle.

Lars Løkke har i hvert fald ikke tænkt sig at give penge til de ansatte frivilligt, finansministeren har rigeligt at gøre med at bruge pengene selv – der skal investeres i krige og motorveje og taxa-ture, og så må hele den offentlige sundhedssektor og børnepasningen gå bankerot.

Danmark har intet at prale af når det gælder lige løn for lige arbejde. Der er kun ét svar til den stejle attitude fra forhandlerne i KL: Det er at stå helt fast kravene om ligeløn, om mandeløn til kvindefag. Der er ikke sket noget reelt gennembrud i den retning, heller ikke med FOA's forlig, som nu er til urafstemning indtil den 28. maj. Der er al mulig grund til at FOA-medlemmerne stemmer nej – og genindtræder i storkonflikten – som pædagogerne gjorde det – for sammen at føre kampen til reelle resultater.

Konflikten er ved at nærme sig et afgørende punkt. Der er fortsat alle muligheder for at vinde sejr, for sympatien er stadig massivt på de strejkendes side, og kan lige på et meget lille sted i forhold til Løkke, Lebech og Fabrin. De sigter tydeligt nok mod et regeringsindgreb, men det er ikke så nemt at gennemføre over for en aktiv og levende bevægelse, der er opsat på at sætte sig selv og sine krav igennem – selvom mediernes spindoktorer hele tiden forkynder noget andet.

Nu er solidaritetstiden kommet. De passive faglige ledere må 'hjælpes' til at gå i kamp Lockout-truslen må besvares med sympatikonflikter og optræning af aktionerne.

Både for pædagoger, sygeplejersker, FOA-ansatte i regionerne og de mindre forbund i sundhedskartellet består opgaven nu i at få udvidet solidariteten med varsel af sympatikonflikt fra alle andre der arbejder for kommuner og regioner og endnu bredere. KL's lockout er ikke det sidste skridt, men kan modsvares af tilsvarende kampskridt fra hele LO-'familien'.

Der styres mod et regeringsindgreb eller en lockout. Derfor er det ubetinget nødvendigt, at de offentligt ansatte styrker og optrapper konflikten og mobiliserer og synliggør den massive sympati for deres kamp, der ligger blandt de øvrige arbejdende og i befolkningen.

Der er tid også for at forberede kæmpedemonstrationer foran Christiansborg for at få lukket kassen op – og fortælle, at et regeringsindgreb ikke vil blive accepteret, men føre til Foghs fald. Initiativet kommer ikke fra de kontrære faglige ledere, men må gribes af folkene på gulvet, de eneste der forstår at udvikle en solidarisk kamp i fællesskab med det store flertal.

APKs faglige udvalg